Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قتل پښېمانه يم

ليکوال :

محمد نعمان دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: په قتل پښېمانه یم

لیکوال: محمد نعمان دوست

کمپوز: لیکوال

ډیزاین: رحمن الله بهیر

د پښتې انځورګر: حسیب الله رایان

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام بربښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

رنځور لقمان ته، چې د ځوانيمرګ ورور غمونو يې له سترګو د ماشومتوب خواږه خوبونه لوټلي دي .

دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د كتاب لړليک

قران شريف
اولاد
عدل
افتتاح
جرم..
حضرت يوسف ع
اللهاكبر،اشهدان لااله الاالله
ګناه ګار
مونږ لکه سمندري حيوانات
لوحو ته اړتيا
جنت
څومره سخت ،څومره اسانه
نوي کالي
د اختر تحفه
ما ولې له ښکاره توبه وکړه
زما هديره
تروريستان
د نربچيان
د عمر اوسط
ټيپي نجلۍ
د مور نصيحت
قاتله
په قتل پښېمانه يم
وروستۍ خبري
د اختر کالي
يواځې
يه بچه کس کاهی
ماشومان
له ورېځې وېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعظ
د خپلواکۍ جشن
مور
د بهرنيانو د راتګ يوه شپه
عجيبه مخلوق
هاوان
لقمان رنځور شو
مدافعان
شعار
مبارزه
ماشوم بې پلاره شو
کندهارى
عجيبه قضاوت
د خوسي سر
د آبادۍ وېره
چرګان
خاموش کلى
د مشر وعده
شوقي خود کشي
زمورډ کور کوترې
د ماشوم کرامت
د برکتونو مياشت
خشونت
سپۍ
د ماشومې ژړا
د ايبټ اباد په غره کې
کسات
پښتنو سره ياد ګاري عکسونه واخلئ
سپي ببننه غوښته
مبارکي
بيټ نيکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرآن شريف

سليم په کوچنيو لاسونو د کتابونو له بکسې قران پاک راووېست، څو ځلې يې ښکل کړ او بيا يې د مېز پر سر کېښود.

مور يې پرې غږ کړ:

زويه !

ستا خو نن د قران شريف ازموينه ده،قربان يې له نامه شم، ولې دې له بکسې راووېست ؟

هغه مخ ور واړو:

مورې !ته رښتيا وايې، خو زه نور قران کريم ځان سره نه وړم.

هغې پرې سترګې راووېستې: څوانيمرګ شې ، ولې ؟

د سليم ، ستونی ډک شو، په ژړغوني انداز يې وويل:

مورې!
مورې ته ملاصاحب ويلې چې، د قرانکريم بايد ډېر قدر وشي، بېځايه

غورځول يې لويه ګناه ده.

ا ، بله ورځ چې ښار کې چاودنه وشوه، زما دوه ملګري په کې ټوټه – ټوټه شول، د هغوی قران شريفونه پاڼې – پاڼې په سپېرو خاورو پراته وو . سليم له کوټې ووت، موريې لړزې ونيوله، کله يې د مېز پر سر قرانکريم ته کتل او کله يې کړې ښېرا (ځوانيمرګ شې !) ذهن ته تله راتله .

۱۳۸۵، د ليندۍ ۲۴ مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

ټولې میرمنې ترې راتاوې وې، چا په ژېړ کټوري کې چې آیت کرسي پرې لیکل شوې وه اوبه ورکولې، چا پرې یاد سورتونه چوفول او چا پټې – پټې اوښکې تویولې .

خو د کمینې دردونه هماغه شان مخ په ډېرېدوو .

یوې غږ کړ: له درې شپو ورځو راهیسې یې سترګې نه دي پټې کړي، په یوه چیغه ده . مورې ویل، کور کې به پرې خدای ورحمېږي خو داسې ونه شوه، باید د ډاکټر غم وخورو .

کمینه بیا کټ کې واوښته او له درده یې پر بازو خوله خښه کړه.

شېبه وروسته غلې شوه، په مخامخ ځړېدلي عکس یې سترګې خښې کړې:

زویه !

په تا مې له دې ډېرې سختې تېرې کړې وې، زما او د مرګ ترمنځ هیڅ نه و.

خو چې دنیا ته راغلې، هرڅه مې هېر شول، ستا هر پل اخیستو راته نوې امیدونه را کول.

یو دم یې مخ سور شو ، سترګو کې یې اوښکې ښکته او پورته وګرځېدې ، شونډې یې ژر-ژر رپېدلې .

زویه !

ته خو لا زلمی شو ی هم نه وې چې... یو چیغه یې له خولې ووته او له کټه راپرېوته .

را ټولې میرمنې حیرانې وې، په څه خوارۍ یې کټ ته پورته کړه، یو ناڅاپه بیا نیغه کېناسته، را غونډو شوو ښځو ته یې مخ را واړو :

نه ، ډاکټر را نه ولئ، پرېږدئ چې مړه شم، زه د بل اولاد جنازه نه شم لیدلی، هغه هم راته ولي، وژني یې، دلته جنګ دی، جنګ ککرې خوري....

۱۳۸۹، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عدل

له خو اونيو راهيسې د محکمو په دروازو ګرځېدم. عريضه مې لاس کې وشړېده.

چې د هرقاضي صاحب ترځنګ به مې د ترازو عکس او د عدل په اړه قراني آيتونه وليدل، خوشحاله به شوم .

ځان سره به مې ويل: زه په حقه يم. خو دا چې ژر موضوع نه فيصله کېږي علت به يې داوي چې، ښه عدالت تامين شي .

نن بيا د محکمې خواته ولاړ وم. يو تن، چې شايد له پخوا يې ځارلم راباندې غږ کړ:

وروره ! عريضه خو دې وشړېده، خو که ځپلی دې هم وشړېږي حق به دې ترلاسه نه کړې .

ما هماغه شان ور ته د شک په سترګه کتل، چې هغه خبره پسې وغځوله: په جيب لاس وواهه ! په تشو ګرځېدلو نه شل کېږي .

اول خو په خبره ونه رسېدم، خو ورسته چې پوه شوم د هغه په مرسته مې قاضي صيب په ۵۰۰۰ راضي کړ .

احکام يې راکړل، خو کاغذونه يې رانه قيد کړل او وعده وشوه چې، سبا به پيسې سپارم او اسناد به ترلاسه کوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا له وعدې سره سم ورغلم، په مېز مې ورته د هغو پيسو پاکټ کېښود چې، د لاس په تڼاکو مې پاکستان کې ګټلې وې.

قاضي صاحب، عينکو لاندې موسک شو، خو چې پاکټ يې خلاص کړ او په کلدارو يې سترګې ولګېدې ، په تندره کې يې کرې ورې ليکې پيدا شوې (*) ، عينکې يې لرې کړې او بيا يې خوله پرانيسته :

افسوس !دا وطن به خاورې آباد شي، په خپلو افغانيو شرمېږئ!

تا نه دې اورېدلي چې، اطاعت د اولو الا مرو واجب دی؟ څو ځلې اعلان شوی چې، معامله دې په افغانيو کېږي او تاسې بدبخته ولس ... !

هغه پسې اورېده کړه : يو شور جوړ شوی، خوله په خوله همدا ناره ده چې په محکمو کې فساد دی، خو د خلکو د فساد او ناقانونۍ په اړه هيڅوک څه نه وايي .

قاضي صاحب ، هماغه شان لګياوو خو ما په ديوالونو هغو ليکلو ايتونو او احاديثو ته کتل چې، د عدالت او بډو اخيستلو په اړه ليکل شوي وو .

۱۳۸۸،کابل

* دا مهال ،له کلدارو څخه د افغانيو ارزښت لوړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتتاح

ليکه خلک ولاړ وو، يو تن چې نيکتايي په غاړه کې ټالۍ وهلې، له چاکليټو او شيرينيو ډک پتنوس په لاس کې نيولی و او مخکې وروسته کېده .

مخامخ يوه سره پټۍ بنده وه، رييس صاحب چې تورې عينکې يې تندي ته پورته کړې وې، تازه يې له خولې سګرټ وغورځو او له نورو رامخکې شو :

حاضرينو !

هميشه د موسسو او انجوګانو په فعاليتونو نيوکې کېږي، يو شور ګډ دی چې انجوګانو وطن لوټ کړ، د ملت په نوم راغلې پيسې يې وخوړې او ...

هغه، چې په سترګو کې يې د غرور خندا ښکاره شوه، مخامخ پټۍ ته يې لاس ونيو :

نن موږ د يوه داسې پول پرانيسته کوو، چې زموږ د کارکونکيو په بېسارو هلو ځلو جوړ شوی دی. په دغه شان پُلونو خامخا په زرګونو ډالر لګېږي .

رييس صاحب، څنګ ته ولاړ کس نه لويه قيچي راواخيسته، راټول کسان يې پټۍ ته نږدې راوبلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیچي په پتۍ خوله ښخه کړه، پرې شوه او بیا داسې لاسونه وپړکېدل لکه د ۲۱ مې پېړۍ له کومې نوې اختراع چې پرده پورته شوې وي .

یو ولاړ سپین ږیري غږ کړ:

رییس صاحب !

په دې پول به یواځې موږ تګ راتګ کوو ، که د موټرو زور هم لري؟

رییس، په غرور وویل: تاسو خو پرې تېر کړئ ! او بیا یې له همدې خبرې سره خپل موټروان ته اشاره وکړه.

کروزین ورو-ورو را روان شو ، غره هار یې د لاسونو په پړکا کې ورک و ، چې کله یې مخکیني ټایرونه پله ته ورسېدل پول ولړزېد ، د سمنټو ټوټې او کاڼي ترې را ولوېدل، موټروان ترې خبز کړ .

راغلو کسانو لاسونه په سترګو کېښودل او رییس صاحب د سیند په څپو کې خپل موټر ته حیراني – حیرانې، کتلې.

۱۳۸۸،د وري څلورمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرم

د یوه ملګري لیدو ته لاړم، په هټۍ کې یې څو نور کسان راټول وو، هغه مې تر سترګو نه شو.

وه مې پوښتل: خپله دوکاندار چېرې دی؟

یوه وویل: هغه همدا څو شیبې وړاندې دولتي کسانو موټر ته واچو او له ځان سره یې یو وړ.

ژر مې وپوښتل: په کوم جرم؟

یوه ځواب راکړ: په کلدارو یې سودا پلورلې وه او خبره یې پسې نوره هم وغځوله:

هغوی همدا ویل چې قانون باید عملي شي، افغانۍ د افغانستان هویت دی، په خپل هویت شرم جرم دی.

مورږلا همدې خبرو کې وو، چې ملګری مې راننوت.

په خندا مې ورته وویل: څومره په غور او فش یې وړی وې، ماوې خدازده څو میاشتې به د تورو تنبو شاته یې، ته خو بېرته راغلې.

هغه ځواب راکړ: ماهم همداسې ګڼلې وه، خو ښه و، جیب کې مې کلدارې وې چې، ور مې کړې زړونه یې رحم شول.

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

حضرت یوسف علیه السلام ته!

ای د خدای ج نیازبین پېغمبره! ای د خوبونو رښتینه تعبیر کونکیه!

تا چې د مصر په زندان کې د کوم بندي خوب ته تعبیر کړی و ، رښتیا شو .

تا د هغه زنداني سړي خوب ته چې، پر سر يې د ډوډۍ شکور و او مرغانو ترې تښتولې وې، تعبیر وکړ چې، عمر يې ختم دی او په دار به وځړول شي، رښتیا هم هماسې وشو.

ای تر ټولو انسانانو حسینه!

موږ هم یوه رښتیني تعبیر ته اړتیا لرو ، زموږ له لاسونو هم خلک ډوډۍ تښتوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په نوم راغلې د سوال پيسې د څو جنابانو جيبونو ته ځي.

موږ په تنهاکو لاسونو ګټلې پيسې د دې لپاره ورکوو چې، په عريضه مو يو تش لاسليک وشي.

له موږ نه په هغو ادارو کې هم پيسې اخيستل کېږي، د کومو پر ديوالونو چې (و اذا حکمتم بين الناس ان تحکموا بالعدل... الايه) ليکل شوی وي.

خو ای د خدای ج نيازبين پېغمبره!

دا خوب نه دی

دا هر څه دلته په وينبه کېږي.

د دې تعبير له چا وغواړو ؟

موږ په داسې زمانه کې ژوند کوو چې، په ډېرو رښتينو يې هم باور نشو کولی.

خو که موږ ستا په تعبير قياس وکړو نو دوه نتيجو ته رسېږو:

يا زموږ د ولس عمر ختم دی او يا د دې نظام!

۱۳۸۸د غويي ۲۸مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله اکبر ، اشهد ان لا اله الاالله و...

يو ناڅاپه له يوې قوي چاودنې سره ، غبر – غبر لنبې پورته شوې . موټر هوا ته جګ شو او بيا د سړک ترغاړې را پرېوت.

سمدستي له نږدې باغه څو تنه په بېړه را ووتل ، د ماشيندارو شپيلۍ يې موټر ته سيخ کړې .

وسلوالو مخ په موټر منډې وهلې ، د ټوپکو له شپېليو يې سور اور بادېده او له هر دز سره يې د (الله اکبر) شعارونه ورکول.

له جوماته مو ورمنډه کړه ، د پوليسو شين رنجر موټر غلبيل – غلبيل شوی و ، چلونکي يې پر اشترنګ سر ايښې و او يو بل، موټر نه لاندې په وينو کې لاس او پښې وهلې .

د هغه شونډې ورو –ورو خوځېدلې ، خو د غږ پر ځای ترې وينه راوتله .

سر مو ورنږدې کړ، خو يوازې د (اشهد ان لا اله الاالله ....) مبارکه کلمه مو تر نيمايي واورېده او نور يې روح والوت.

د ۱۳۸۲ لمريز کال د تلې ۱۲ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګناهګار

څو ځلې يې سپين سان په لاس کې واړو را واړو او بيا له دوکانه ووت. شيبه وروسته بېرته راننوت.

کله يې جيب ته کتلې او کله يې په سپېرو ګوتو، ټوټه لاس کې اړوله را اړوله.

چې څنګه يې را پام شو، را نږدې شو، يوه شيبه يې زما پر سر، پاچ پټکي ته وکتل او بيا يې وويل:

زويه ! ملا يې ؟

ما ويل نه بابا ، ملا نه يم، خو څه ناڅه کتابونه مې لوستي ، خيريت خو به وي ؟

په موتي کې يې پيسې نيولې وې، لاس يې اوار رپېده، ښه رانږې دې شو:

زويه!

دوه بچيان يې راته غبرګ وژلي ، خو ماسره دومره پيسې نه شته چې پوره کفنونه پرې واخلم، که کفن لنډ شي ګناه ګار خو به نه شم ؟

د۱۳۸۷ د چنګاښ ۹مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ لکه سمندري حيوانات

حيواناتو په ډېرې خوارۍ، يو خوا بل خوا حرکت کوو. يو دم به سمندر ته ونښوييدل، د اوبو په څپو کې به ورک شول، بچيانو به يې له وچې ورکتلې او له خوښۍ به يې سرونه خوځول.

خو ،يو نا څاپه له اوبو را وتل پيل شول، په څه خوارۍ وچې ته را پورته شول، هر يو د خپل بچي څنګ ته ودرېد او کوښښ يې کاوه چې پټ يې کړي.

حيران وم، ما ويل ولې د دوی د خوشحالۍ پر دنيا داسې ژر د وېرې ورېځه خپره شوه؟ ولې ميندې خپلو بچيانو ته پرېشانه دي؟ او...

ګورم چې له لرې د کفتارو (يو ډول ښکاري ژوي) يوه ډله د دوی خوا ته را روانه وه. د هغوی په هرګام نږدې کېدو ، د بحري مخلوق اندېښنه زياتېدله، نا قراره ول. اخوا دېخوا يې مړې –مړې، غاړې اړولې را اړولې.

ښکاريان را ورسېدل، ژبې يې را ويستلې وې، له بحري حيواناتو ګرد تاوېدل.

يو دم يوه ټوپ کړ، يو تنکی بچی يې له څټه ونيو ، د مور له خوا يې را کش کړ، نورو کفتارانو هم ورته بريدونه پيل کړل.

خو سمندري ژوي هماغه شان ځای په ځای ولاړ وو ، سرونه يې خوځول او د ښکاريانو په پنجو کې يې د خپلو تنکيو بچيو وروستيو سلګيو ته کتلې.

شيبه وروسته د ډېرو ميندو غېږې خالي شوې او ورو-ورو بېرته سمندر ته تشې غېږې ښکته شول.

دا د نشنل جيوګرافيک چينل يوه په زړه پورې ټلويزيوني پروګرام و ، شايد د ياد پروګرام چلوونکيو په ډېر زحمت چمتو کړی و.

شايد ، هغوی د سمندر په غاړه ډېر انتظار کړی وي، ترڅو داسې صحنې فلمبرداري کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو که دوی زموږ کلي ته راشي، په یو ساعت کې دغه شان پروګرام جوړولی شي، دلته هم هره شیبه د میندو له غېږو بچیان جلا کېږي، دلته هم میندې د خپلو اولادونو د وروستیو سلګیو تماشا کوي.

دلته هم ډله_ ډله ښکاریان ګرځي، یو ناڅاپه راټوپ کړي، د میندو له غېږو د هغوی د زړونو قطرې جلا کړي او په دار یې وځړوي، کله د ټوپک میله راټیټه کړي، د یوځوان سینه غلبیل کړي او د مور مخ د خپل بچي په وینو سور کړي.

کله له هوا نه یو کور په نښه شي، په لمبو کې ورک شي او بیا میندې په پلو کې د خپلو اولادونو هډونه راټولوي.

او کله....

زموږ میندې لاسونه او پښې لري، خو لکه بحري ژوي ځای پرځای ناستې وي، حرکت نه کوي. یواځې ږدې-ږدې ګورې.

دوی د جګړې بلا دومره وېرولې چې، په ژوندون یې دم ختلی دی. هره ورځ یې غېږې له اولادونو خالي کېږي.

میندې، د تور دیو د غاښونو خرپا اورې چې، د دوی د بچیانو په هډونو شخوند وهي، دا ننداري له کلونو راهیسې روانې دي او لا یې هم د ختمېدو هیله نشته.

۱۳۸۹، د سلواغې ۵مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوحو ته ارتيا

هغه وخت ماشوم وم. د ښکار دومره شوقي وم چې، د هيڅ ښکلي مرغه په وژلو مې زړه نه خوږېده .

کله به مې چې کوم ښايسته مرغه وويشت او د حلالولو په وخت به يې راته په لاسونو کوچنۍ منګولې ولګولې نو زړه به مې لږ څه نرم شو ، خو ډېر ژر به رانه دغه احساس کډه وکړه. پر مرۍ به مې ورته چاقو راکش کړ، د مرغه پنجې به سستې شوې، بانه به يې سره ورغلل او ځو ځاکي وينه به تويه شوه .

صله رحمي مې هغه وخت زړه ته لاره ومونده، کله چې مې څو لوحې وليدلې .

که پاکستان ته تللي ياست، نو دا لوحې به تا سو هم ليدلي وي .

زموږ کور هريپور کمپ کې و ، او چې کله به له پېښوره ور روان شوم، نو چېرته چې به ځنګلونه مخې ته راغلل، ځان سره به مې ويل: کاش ! چې لېنده يا ټوپک راسره وی.

خو چې د سړک د غاړو په لوحو به مې نظر ولګېد ، نو زړه به مې ولړزېد ټوپک نه به مې کرکه وشوه.

پر دغو لوحو به ليکل شوي وو: (جنګلي جناورو پر رحم کرى) ياني: پر ځنګلي ځناورو ورحمېږئ!

دا لوحې مې، هلته نورو لويو لارو باندې هم ليدلې او په هرځل ليدلو به يې دومره اغيزمن کړم، چې د نه ښکار سوګند به مې وکړ.

زه خو وايم چې،دا لوحې دلته هم په کار دي، چېرته چې دوه -درې کورونه هم وي،نو دا لوحې دې ورته ولګول شي او پرې ودې ليکل شي :((د خدای ج په حسين مخلوق (انسان) رحم وکړئ !))

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا لوحې یوائې په پښتو او دري نه دي په کار، په انګریزي، اردو، عربي او ... دي هم ولیکل شي، دلته خو د هر هېواد ښکاریان ګرځي کنه !!!

۱۳۹۰، د زمري درېیمه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت

یو ناڅاپه څو خړ رنجر موټرونه ودرېدل. وسلوال کسان ترې په بېړه راښکته شول. ورپسې له یوه موټره څو کسانو یو تابوت را کوز کړ او بیا یې مخامخ کورته ور د ننه کړ.

وروسته یو ځوان، چې پوځي کالي یې پرتن و ، د بوړې مور پښو ته ټیټ شو او بیا یې په ژړغوني انداز وویل:

مورې ډېر زړور او صادقه سرتېرى له لاسه ورکړ ، هغه ډېر دیندار و ، حتی په جګړه کې یې هم لمونځ نه قضا کاوه.

خدای ج به یې حتماً و بښي، د وطن او دین په لاره کې قربان شو ، اوس به یې روح په جنت کې وي.

پوځیان ووتل، لا څو ساعتونه تېر شوي نه وو چې، بیا د کلا مخې ته شور شو ، څو تنه چې، ول – ول لنګوټې یې په غاړو کې پراته وو ،په بېړه یې تابوت را د ننه کړ.

یو تن چې، د پټکي په پیڅکه یې اوښکې وچولې بوډۍ مورته، چې حیرانه ولاړه وه، ور نږدې شو:

ته بختوره یې، د شهید مور یې، ستا زوی د اسلام په لاره کې سرکښېنود. د خدای پاک رضا یې حاصله کړه،اوس به جنتونو کې ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مور د دواړو تابوتونو منځ کې حيرانه ولاړه وه، کله يې وړو لمسيانو ته چې، په خاورو پړ مخې پراته وو، کتلې او کله يې غبرګو تابوتونو ته.

يو ناڅاپه يې چيغه کړه:

دا څنګه جنت او د خدای ج رضا ده ؟؟ چې يو ورور يې د بل په وژلو ترلاسه کوي ؟؟

۱۳۸۲، د مرغومي ۴مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره سخت، ځو مره اسانه

تابوت يې يوه ورځ مخکې کلي ته ر سولی و ، جنازه نه وه شوې چې، زه هم ور ورسېدم. لا هم له هرې خوا نه خلک لکه د مچيو سيل را روان ول.

د کلي په ډېره کې ټغرونه غوړېدلي وو ، خو خلکو ته ځای نه و ، په شاوخوا ډبرو او ديوالونو هم ناست وو.

د کور ور په دوارو پټونو پرانيستی پاتې و ، انګړ کې يو شور جوړ و ، ځو نجونې به يو دم پرکټ ور ټيټې شوې، په کفن به او ښکې يو په بل پسې لويدلې او بيا به يو چا په زوره غږ کړ :

مه ژاړئ ، شهادت يې مه خرابوئ ! خو وروسته به له همدې خولې هم چيغه ووته.

چې ځنګه به په دروازه نوي مير مني را ننوتلې، نو ماشومان به يې له غېږو وغورځول، په کټ به يې ورمنډې کړې او بيا به يې چيغو ديوالونه په لړزه راوستل.

د مړي په پزه کې سپيني پاغوندي ايښودل شوي وې، سترګې يې پټې وې،خو شونډې يې پوره نه وې ورغلې، شايد غوښتل يې څه ووايي ، لړ ترلږه د خپلې وژنې علت و پوښتي، خو غږ ترې نه را وته.

شيبه وروسته، ځو تنه کورته راننوتل، يوه غږ کړ: د وروستي ځل لپاره يې وګورئ ! جنازه شروع کېږي.

ميرمن يې له واړه زوی سره راغله، خو زړه يې ټينګ نه شو کړای، بيرته يې په کوټه ورمنډې کړې.

ماشوم تر ډېره د خپل بې روحه پلار په سينه سر ايښی و ، خلکو ترې راکش کړ او کټ پورته شو .

هديره کې ځو ځايه له تازه قبرونو ميرمنې راټولې وې، زموږ په رسېدو يې چيغې ټپ کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا صاحب، له دفن وروسته په قبر وعظ پيل کړ، خلکو يې خبرو ته سرونه خوځول خو زه خپل فکر کې تللی وم:

ماويل: خدايه !

مورې خو هره ورځ اورو : په لسګونو وسلوال طالبان ووژل شول، دومره پوليس، دومره ملي اردو او يا ګڼ شمېر ملکي وګړي ووژل شول.

دا خو ټول زموږ د کور خلک دي، زموږ په کورونو کې خو هره ورځ همدا حال دی.

لويه ربه ! اورېدل يې څومره اسانه دي او زغم يې څومره سخت دی!

خدايه ! داسې وخت به هم راشي چې، خبرونه مو په مرګ نه وي شروع شوي ؟

۱۳۸۸، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوي کالي

چې څنګه د اختر له لمانځه را ووتم، په مخامخ هديره مې سترګې ولګېدې. سرې او شنې جنډې داسې رپېدې، لکه دوی چې هم د اختر مبارکۍ ته په تمه وي .

ورتاو شوم، له ما وړاندې څو ميرمنې راغلې وې، چا شناختې ټکولې، چا د قبرونو پر سر ولاړو بوټو ته اوبه ورکولې او چا د قبرونو جنډې نوې کولې.

ما هماغه قبر ته کتل، چې پر سر يې مات بنګړي لمر ته ځلېدل. هغه يې تازه وژلی و، جنډه يې نوې وه او لا يې د قبر له شاوخوا را تاو، اغزي نه وه لرې شوي.

يو ناڅاپه مې شاته د پښو دربهار شو، يوه ميرمن ورخطا را روانه وه او ګډوډ ګامونه يې اخيستل .

د يوه لنډ قبر خواته کېناسته، کله به يې شناخته وټکوله، کله به يې پر قبر سر کېښود او کله به ترې ګرده را تاوه شوه .

بيا يې شناخته وټکوله او ترڅنګ يې غلې کېناسته. له توري غوټې يې سپين کالي چې په ګريوان کې يې کوچنۍ هنداري لګېدلې وې، را ووېستل، پر قبر يې اوار کړل او بيا يې خبرې شروع کړې:

هه بچې، ضد مه کوه ! واخله کالي دې پلار راوړل. د قبر پر سر يې داسې ورو-ورو لاس واهه لکه هغه چې يې د زوی تنکی مخ وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه ! ته نوو کالیو ته ډېر هوسېدې، خیر دی تېر اختر دې پلار سره پیسې نه وې، واخله واغونده !

یو ناڅاپه سلګیو ونیوله:

بلا دې واخلم زویه ! ستا په نصیب کې نوی کفن هم نه و ، ستا تنکی بدن پرچو ډېر شیندلی و ، په هماغه زړو کالیو کې یې ښخ کړې .

زویه ! ضد مه کوه، ته خو بل وروړ هم نه لرې، زویه... !

مور هماغه شان غلې – غلې لګیاوه، د هغې اوښکې او پر قبر د غوړېدلیو کالیو د ګریوان کوچنۍ هنداره لمر ته یو شان ځلېدلې .

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر تحفه

چې څنګه ماشومانو د پلار په لاسونو کې پلاستيکي کڅوړې وليدې، ورمنډې يې کړې، سترې مشي هېر شول، هر چا په کڅوړو کې خپل نوي بوټونه لټول .

خو کلثوم په انګړ کې دغه ننداره، د خونې له کړکۍ څخه کوله. پلار يې راننوت، څو جوړې بوټان يې د هغې مخ ته کېښودل:

لورې خپله يې خوښ کړه!

کلثوم يوه جوړه خوښ کړل، دواړه يې خوا په خوا کېښودل، ښکلي برېښېدل، کوچنی لاس يې پرې را تېر کړ .

يو ناڅاپه پورته شوه، خو ببرته رنګه بنګه را ولوېده، مور يې بسم الله کړ.

ټول غلي وو ، کلثوم ببرته بوټان له مخې لرې کړل: نه ، نه يې غواړم .

مورې ته وواېه !؟ په بوټانو څه وکړم؟ هر څه جوړه ښه ښکاري، زه د بوټانو جوړه نه خرابوم.

د مور سترګې د کلثوم په لور پرانيستې پاتې وې او له سترګو را روانې اوښکې يې يوه – يوه ګريوان ته څڅېدله.

کلثوم ، بيا په غريو نيولي غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري ! دوی نو ولې زما د پښو جوړه خرابه کړه؟ ولې يې په يوه پښه کړم؟ زه خو اختر کې چاکره هم نشم تلی، زه بوټان نه غواړم.

موري!

دا بوټان واخله، د هغه چا کورته يې يوسه چې،راکټ يې ويشتلی و او ورته ووايه :

زما لور اوس بې پښې ده، واخله دا بوټان دې خپلې نازولې لورته د اختر په تحفه کې ورکړه.

۱۳۸۲ ، د تلې ۲۲ مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ، ولې له ښکاره توبه وکړه!؟

له کوچینوالي مې ښکار سره مینه وه. کله – کله به مې په ویشتلي مرغه چې، د حلالولو پروخت به یې د خلاصون لپاره وروستۍ هڅه کوله او په لاس به یې راته منګولې لګولې، زړه خوږ شو. وه به لړزېدم، خو له ملایانو مې اورېدلي و چې ، ښکار مباح دی.

ثواب او وبال نه لري، همدې زړور کړی وم،همدا لامل دی چې د زرګونو ښکلو او ښایسته مرغانو ژوند مې اخیستی دی .

خو پوهېږئ !؟

یوه ورځ، له سرو توتانو په یوه ډکه شنه څانګه مرغۍ ناسته وه، توت یې خوله کې نیولی و. د بادي ټوپک شپیلۍ مې ور برابره کړه .

هغې ولیدم .و ترهېده.وزرونه یې ببر کړل.خولا پورته شوې نه وه چې، ساچمه یې پرسینه ونښته او په شا لاړه .

له شنو پاڼو د مرغۍ خړې بڼکې یوه په بل پسې ځمکې ته ورو – ورو را روانې شوې او مرغۍ والوته .

ور پسې ځارو شوم . هغې د کلا د دیواله په یوه چاودکې ځاله جوړه کړې وه، په څه خوارۍ یې ځان ور ورساوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکه وینه پر دیواله را وبهېده، په ځاله کې د ورو مرغیو - چې لا یې ښکې پوره کړې نه وې- شور جوړ شو.

ټولې ترې راتاوې شوې، خو هغې سر کېښود. له مښوکې یې غوټۍ – غوټۍ وینه راوتله او ورو بچیانو یې ورته وزرونه ټپول.

لاسونه مې سست شول، ټوپک رانه ولوېد او دیواله ته تکیه ودرېدم.

ماویل: خدایه !

زموږ په هېواد کې خو هره ورځ په سلګونو خوار او زار انسانان وژل کېږي، هغوی ته هم دغه شان واړه، وږي او لغړ بچیان په تمه وي. هغوی هم د پلار لاره څاري خو، ټوټې – ټوټې یې ورته راوړي.

خدایه !

ته ډېر ستر ذات یې، ستا د خلقت ښکار هره ورځ وژل کېږي، خو لا د ویشتونکیو متې غښتلي دي او لا یې له ماشې ګوتې نه دي لرې شوې.

ای لویه خدایه !

په خپل قدرت د ویشتونکیو لاسونه سست کړه. ټوپک ترې وغورځوه، پرېږده چې زموږ وږي او لغړ ماشومان له خپل سترې پلاره په مینه را تاو شي، پر اوږه یې ورته سرونه کېږدي او خوږې کیسې ترې واوري.

۱۳۸۷، کابل

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هدیره

ملګرو !

زه په یوه هدیره کې ژوند کوم، د ورځې په ویښه او د شپې په خوب مړي وینم.

اوس راته ژوندي انسانان هم ګرځنده جسدونه ښکاري.

چاته چې لاس ورکړم، د لاس یخني یې احساسوم، بېرته یې ترې را کش کړم، فکر کوم مړي ته مې لاس ورکړی دی.

کله چې د خوب په هیله وغځېږم او سپین څادر په ځان راکش کړم، ځان راته مړی ښکاره شي. ژر را پورته شم. هنداري ته ودرېږم او چې کله مې کلمې ویلو ته شونډې په حرکت راشي او عکس یې په هنداره کې وګورم ، پوه شم چې لا ژوندی یم.

پوهېږئ ولې !؟

ملګرو !

زما په ملک کې هره ورځ په لسګونو انسانان وژل کېږي او چې هرچېرته ووژل شي لومړی احوال یې ماته راځي.

پوهېږئ ! دا هدیره چې زه په کې اوسېږم چېره ده ؟

دا زما دفتر دی او زه یوه ژورنالست یم.

۱۳۹۰، د وږي ۱۲مه،

کابل، پژواک خبري اژانس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترورېستان

مورې په يوه غرنۍ سيمه کې ژوند کوو، هلته ټلويزيون څوک نه پېژني، خوځيني ـ ځيني يې راډيوګانې اوري.

زه هم يوه زړه را ډيولرم ، چې کله يې چالان کړم، ماشومان مې رانه د ځينو خبرو او کلمو په باره کې پوښتنې کوي.

له څو ورځو راهيسې يې رانه د ترورېست د مانا پوښتنه کوله، خو ما نه کله ليدلي وو او نه يې په مانا پوهېدم.

هغوی مې په همدې تېرويستل چې، ترورېستان په ښار کې دي او چې کله لاړو خپله به يې ووينئ.

په دې ورو ستيو کې ننګرهار ته د يوه خپل کور ته تللي وو ، په همدې ورځ هسکه مينه کې بمباري شوې وه .

راډيو بيا د خارجيانو له خولې د ترهګرو د وژنې خبره پرله پسې تکراروله ، ماشومان مې شله شول، بله پلمه مې نه وه، د بمبار سيمې ته لاړو:

د ماشومانو خواره واره جسدونه پراته وو ، نيم ژوانده بدنونه په وينو کې شتېدل.

کوچنيان مې ورو-ورو راته نږدې کېدل، کلک يې نيولی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم يې له قوي چيغې سره منډې کړې، پښې مې سستې شوې وې، هغوی پسې مې د منډو وهلو وس نه و، ډېرې نارې مې وکړې.

خو هغوی په شا نه کتل او يو اځې همدا نارې يې وهلې: مونږ تروريستان يوو ، مونږ هم وژني!!

۱۳۸۲، چنګاښ

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نر بچيان

د سړک دواړو غاړو ته خړ ټانکونه ولاړ وو ، پر سر يې درنې ماشيندارې نصب وې او شپېلۍ يې مخامخ غره ته سيخ کړې وې.

د ماشيندارو شاته تنکي زلميان ګوته په ماشه دربدلي وو او سترګې يې په غره نښتې وې.

دا د جلال اباد ـ اسعداباد لويه لاره ده ، چې له شنو پټيو تېرېږي او د غنمو شنه فصلونه يې باد ته اتڼونه کوي.

په موټر کې ناست يوه سړي وويل: له دغو غرونو کله – ناکله پر سړک ډزې کېږي، ځکه د ملي اردو سرتېرو دلته مورچلې نيولې دي.

بل غبرګ کړ: د نر بچيان دي چې ډزې کوي، که دوی نه وي وطن رانه پردي نيسي.

دوی خپلو کې په همدې موضوع خبرې کولې، خو زه بل فکر کې تللی وم. ماته د ننګرهار ګوشته ولسوالۍ يادېده.

پر دغه ولسوالۍ دا څو يم ځل دی چې، پاکستاني پوځونه ځمکني او هوايي بريدونه کوي، خلکو له وېرې کورونه پرې ايښي دي او که بريدونه همداسې روان وي نو د ډيورنډ کرښې ساحه به نوره هم پراخه شي.

ځان سره مې ويل کاشکې دا (د نر بچيان) پر ګوشتې بريد کونکيو ته هم خوله ماتونکي ځوابونه ورکړي، هغوی خو هم پرديان دي کنه!

۱۳۹۰، د وري ۲۷مه/جلال آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عمر اوسط

هر سهار د هغو دوکانونو مخې ته تېرېږم، چې له مرمرينو ډبرو د قبرونو شناختې جوړوي.

شناخته جوړونکي ډېر بوخت وي، ځوک په شناخته ليک کوي، چا سره برقي ورې الې وي او د قلم خطونه تازه کوي او چا سره مويک وي، نوشتې رنګه کوي.

په شناختو د شهيد کلمه په سره رنګ ليکل شوي وي، ژر ځانته سترګې را کاږي. زه هم د دغې کلمې په ليدلو ، شناختې ته تم شم او ژوند ليک يې لولم.

دې شناختو ، په پخوانيو احصايو بې باوره کړی يم، موږ جغرافيه کې د خپل ولس د عمر اوسط له ۴۰ لوړ لوستی و.

خو دا غلطه ده، يوه لويه تېروتنه ده، لاړ شئ د قبرونو لوحې وګورئ.!!

هلته د هيڅ شهيد عمر له ۳۰ لوړ نه دی. هلته ليکل شوي: شهيد ... چې د ۱۸ کلنۍ په عمر په يوه چاودنه کې ووژل شو.

شهيد ... چې د ۱۲ کلنۍ په عمر په هوايي بريد کې ووژل شو.

او شهيد فلانی چې په.......

د نفوسو د منځني عمر احصايه غلطه ده، دلته ځوک له ۳۰ کلنۍ پورته نه ځي.

۱۳۸۹،د زمري۱۲مه/ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيپي نجلۍ

کابل ښار کې د هډوکو یو ډاکټر ته له ناروغ سره تللې وم. ډاکټر پروفیسر دی او له ډېرو لرو ځایونو ورته خلک راځي.

د دهلېز په منځ کې اوږدو څوکیو باندې خلک کتار ناست وو. زه هم له خپل ناروغ سره پر همدغه څوکۍ ناست او نوبت ته منتظر وم.

یو ناڅاپه زګیروي شول او بیا د دهلېز پرده پورته شوه.

یوه نجلۍ له دریېوو ځوانانو او یوې مېرمنې سره را ننوتله. مېرمنې او ځوانانو نجلۍ له اوږو نیولې وه او هغې چې پر مخ یې سورپوړنی را خور کړی و، په ډېر زور ګام پورته کاوه.

نجلۍ دیواله ته مخ واړو او کږه کېناسته. هغه، د پکتیا له یوې کلیوالې سیمې نه راوړل شوې وه. له درده تاوه راتاوه کېده، خو حتی خپل غږ وچتول ورته هم شرم ښکارېده، چوپه خوله ناسته وه.

شیبه وروسته یې د اکسرې خانګې ته د ننه کړه او بیا یې عکس ډاکټر ته وروړ.

ډاکټر، عکس د ګروپ رڼا ته مخامخ کړ او بیا یې قلم پر یوه تور ځای کېښود:

دغه ده مرمۍ. هډوکی بچ دی، مداخله په کې نه ده په کار، خپله به را ووځي. عملیات خطرناک دی که معمولي سهوه هم وشي نو د فلج کېدو خطره یې شته.

ژبي له ډاکټره راووتل او بیا د ټیپي ترڅنګ یې د ډاکټر خبرې تکرار کړې. نجلۍ د درد زغم له لاسه ورکړی و
.

نا قراره وه. هغې چې کله د فلج کېدو خبره واورېده نوره هم ورخطا شوه، کلیوال چاپریال ور یاد شو، هلته خو هسې هم نجونې یو غم ګڼل کېږي او بیا چې معیوبه شي نو بیا خو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شايد هغه خپلې راتلونکې ته زوربېده، شايد دې ورېږي مرمۍ يې له سترګو تول راتلونکي خوبونه الوځولي وو.

نجلۍ، غوښتل ځان تلقين کړي، نېغه به کېناسته، خو تلقين حقيقت له منځه نه شو وړلی، درد به پرې زور شو او بېرته به په ملا کړه شوه.

خپل ناروغ رانه هېر شو، څو ځلې مې زړه راغوټه کړ، غوښتل مې د ټپي په اړه وپوښتم خو کلماتو ياري نه کوله، زړه به مې ډک شو او د خبرو وس به مې بايلود.

يو ځل بيا مې پوښتنې ته ځان جوړ کړ، خو خبره مې خوله کې وچه شوه او ځان سره مې ويل: پوښتنې ته څه اړتيا ده؟ خو يا به له تروريزم سره د مقابلې او يا به د اشغالګرو پروړاندې د جهاد مرمۍ وي.

يواځې دا خو نه ده، هر ورځ په لسګونو ځوانان د همدې دواړو مرميو په ټس کې وژل کېږي او يا لکه د غه نجلۍ د مرګ او ژوند په پوله پاتې عمر تېروي.

د ليندۍ لومړۍ ۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور نصېحت

په ماشومتوب کې د غولکې (لېندۍ) ډېر شوقي وم. که څومره به مشرانو منع کولم نه کېده، يوه ورځ مې مور راته ويل: ګوره ! مرغۍ وېشتلو نه خو لاس نه اخلې، اخر دومره خو ومنه چې که چېره مرغۍ له واړه بچي سره ناسته وه نه به يې ولې، ځکه واړه بچي خو هسې هم د خوراک نه وي، کېدای شي هغه ولګېږي او دا ډېر ظلم دی.

د خدای بښلې مور نصېحت راته تېره پنجشنبه هغه مهال را ياد شو، چې د کونړ له مرکز اسعد اباد نه د جلال اباد پر لور روان وو. دلته د سړک په غاړه د سالارو باغ دی او بيا ورته د نږدې غره پر سر د بهرنيانو پوسته ده.

د غره ډډه تل له ماشومانو ډکه وي، دغه بېوزلي ماشومان تولږه ورځ خاشاکو پسې کړوپه ملا ډبره، په ډبره ګرځي.

زموږ د سورلۍ موټر لا د سالارو بڼ ته رسېدلی نه و چې، مخامخ غر خړو ګردونو کې پټ شو او بيا ډبرې لکه زموږ ماشومان له وېرې سړک خواته په رامنډو شوې.

په سترګو مې لاسونه کېښودل، ماويل اوس به ډبرو سره کجاوې په شا ماشومان هم سړک ته را ورغږي، خو د خدای ج رحم و، مازيګر قضا وو او ماشومان کورونو ته تللي وو.

راکټونو پوستې نه لاندې د غره ډډو کې خولې خښې کړې وې او لوګي پورته کېدل.

د سړک په غاړه خلکو ورکتلې هم نه، يوه ويل: وروره ! هره ورځ همدا حال وي، د غره ډډې سورۍ- سورۍ شوې.

ما ويل: کاشکې ! د راکټ ويشتونکيو ميندې هم خپلو اولادونو ته نصېحت وکړي، چې د ښکار په وخت کې دې په تنکيو ماشومانو خيال ساتي، هڅې نه ووژل شي، د دوی وژل خو هم لوی ظلم دی.

۱۳۹۰ ، د وری۱۰مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتله!

د اختر په لومړۍ ورځ، زړه نازړه د يوه ملګري کور ته لاړم، هسې مې زړه تنګ و.

بيرون کټونو کې کېناستو او د لمر تودو او پستو وړانګو مو پرهېدونو لوريينه کوله.

چې څنګه مې د چايوو پياله پورته کړه، يو موټر را تاو شو او بيا د يوه کور مخ ته -چې زما د ملګري کور سره ديوال شريک و- ورتاوشو.
ملګري مې سر وخوځو او بيايې ورو وويل: بيا به محشر جوړ شي .

له موټره څو مېرمنې ورخطا – ورخطا ښکته شوې او چې څنګه له کور بنو ميرمنو سره غاړه په غاړه شوې چيغو ځمکه ښورروله .
چا ، ويل: زما ځوانيمرګه وروره ! چا ، ويل: زما نا مراده خوريه، چا ، ويل زما ګرانه ماما او چا ....

ملګري مې ويل: ډېر بې بدو ځوان و ، د واده يې لا مياشت پوره نه وه، څو ورځې وړاندې يې ورته سورى – سورى، جسد راوړ.

چيغو هماغه شان د کلا ديوالونه خوځول. پياله مې پر مېز کېښوده.

ما ويل ، قاتله !

ستا ټوپک څومره ظالم و ، چې په يوه ګولۍ يې په لسګونو زړونه سوري کړل.

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۵، کابل

د کوچني اختر لومړی ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قتل پښېمانه یم

هغه ورځ مې د ډېرو ښکلو مرغانو ژوند اخیستی و، په یوه لاس کې مې د هغوی جسدونه له پښو نیولي وو او په بل لاس کې مې بادي ټوپک و.

د مرغانو له پرې کړو غاړو نه څاڅکي ــ څاڅکي وینه څڅېده او یوه نری لیکه یې راپسې جوړه کړې وه.

مرغۍ به د ونې په شنه څانګه ناسته وه، خوږې نغمې به یې غږولې او یا به یې د خپلو بچیانو لپاره دانو ټولولو پسې پټیو کې ټوپونه وهل.

خو زما زړه دومره ډبرین و، چې د هغوی ښایسته څوانۍ او د ګېډې مجبوریت ته مې نه کتل، د بادي شپیلۍ به مې ور مخامخ کړه او د ماشې په کشولو به ښکلی غږ ټپ شو او ښکلې مرغۍ به شا په تخته واوښته.

نور کورته راستنېدم، هوا توده وه، د ویالې په غاړه ــ غاړه، شنو وښو کې راروان وم. یو ناڅاپه ودرېدم:

هلته د ویالې په ډنډ اوبو کې یو ښکلی مرغه ناست و، کله به یې مښوکه اوبو کې ښکته کړه، کله به یې ځای په ځای ټوپونه وهل او کله به یې وزرونه رپول.

ورنږدې شوم، د پښو غږ یې واورېد، سر یې راپورته کړ، خو هماغه شان یې غاړه له مینې کږه وږه کوله او وزرونه یې رپول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغه، پوهېده چې زه له غوښو جوړ انسان یم او دغه مخلوق له مینې او عاطفې سره ټېنګ پیوند لري نو ځکه ډاډه و.

ما د ټوپک شپیلۍ ور برابره کړه، خو هغه بیا هم باور نه کاوه چې، دغه شان مخلوق دې دومره ظالم وي، بیا یې سر اوبو کې ښکته کړ خو چې کله یې راپورته کړ نو زما خواته یې د خپلو همنوعو پرې کړې غاړې ولیدلې، ور خطا شو، خو هیڅ یې نشو کولی.

ځان یې الوت ته جوړ کړ، خو لا پورته شوی نه و، چې ساچمه یې پر سینه ونښته او ببرته په شا ولوېد، شاوخوا اوبه یې سرې شوې، ورټوپ مې کړ، ما یې په مرۍ چاقو کشوه او هغه دواړه سترګې، داسې زما په سترګو ښخې کړې وې تا به وې، ترحم او زړه سوی په کې لټوي.

خو چې وه یې نه مونده، نا هیلی شو او بیا یې ورو-ورو سترګې پټې کړې.

له هغه وخته شاخوا ۱۲ کاله تېر شوي، خو اوس هم راته د هغه مرغه مینه، ناز او خپل ظلم را یادېږي او کله-کله راته ځان قاتل ښکاره شي، له ځانه مې نفرت وشي، ډېر پښېمانه شم خو هغه راته نه جبرانېدونکې ګناه ښکاري.

چې اوس هم کله، د شپې هماغه حالت را یاد شي، خوب را نه وتښتي او تر سبا نارامه یم.

کله خو یو دم کښېنم، سترګې ومښم، ځان رانه هېر شي په نورو فکرونو سر شم، له ځانه وپوښتم:

د انساني قاتلانو به څه حال وي؟

هغوی چې په ښایسته ځوانیو خاورې اړوي، هغوی چې د مور ایکې یو زوی وژني، هغوی چې تنکي ماشومان د پلار له خوږ نعمته بې برخې کوي او هغوی چې ...

دوی هم له غوښو جوړ انسانان دي، دوی به د خپل مقتول وروستۍ سلګۍ څومره پرېشانه کوي؟ څومره به نارامه وي او ... ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بيا وايم: که قاتلان انساني احساسات لري نو ولې پښېمانه کېږي نه؟ او که پښېمانه کېږي نو ولې د قتلونو لړۍ روانه ده ؟او ولې ... ؟

اوس په دې فکر کې يم چې، خدايه ! د دغه شان کسانو په کالبوت کې زړونه دي او که ... ؟؟؟

کابل

۱۳۸۸، د مرغومي ۳مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو سترګې

د لنبو او لوګیو له منځه د زګېروییېو او چیغو غږونه پورته کېدل. له موټره لیکه – لیکه، وینې راوتلې .

له شاوخوا کورونو، د موټر په لوري خلکو منډې وهلې او هرچا په چیغو – چیغو د خپلو خپلوانو لټه کوله .

ځانمرګي له ځان سره ډېر کسان نور هم په حقه روژه کې وچې شونډې جنت ته لېږلي وو.

د مړو او زخمیانو په راوېستلو مو پیل وکړ، یوځوان د موټر په دهلېز کې پروت و، سور پوښی یاسین شریف یې پاڼې - پاڼې، ټنګ ته غورځېدلی و .

د موبایل د زنګ ورو-ورو غږ اوربدل کېده، زلمی مو په اړخ واړو، د موبایل غږ غلی شو .

جیب ته مې لاس ورښکته کړ، موبایل اوکې (OK) شوی و، غوږ ته مې نږدې کړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه !

چېره یې، ولې ځواب نه راکوې؟ په مورږ خو دې قیامت تېر کړ .

زویه ! د ناوې دې زړه چوي، د ا ، بل وررور مرګ دې ډېره وېرولې، هه ! خپله ورسره وغږېږه.

اواز بدل شو ، ورو یې وویل :

چې غږ شي، زړه مې سست شي، فکر کوم بیا کونډه شوم. خدای ته وګوره، ژر کورته راشه ...

هغه هماغه شان ساه نیولې لګیا وه، سترګې مې په ځوان نښتې وې، د هغه له زړه وینې روانې وې، شونډې یې نیمه پرانیستې وې، شاید وروستۍ خبره یې هم نیمایي پاتې شوې وه، خو سترګې یې د چا د وروستي ځل لېدو په هیله خلاصې وې.

خدای خبر ؟ ناوې به نورې څه خبرې کړې وې، خو زما لاس سست شوی و او موبایل رانه د زلمي پر سینه لویدلی و.

۱۳۸۵، د تلې لسم سهار ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر کالي

څو ځلې د خیاطۍ مخې ته تاو راتاو شو ، خو چې کله به یې دروازې ته نږدې شو ټکنی به شو او بېرته به راوګرځېد.

دا ځل بیا دوکان ته ورغی، ښي پښه یې د ننه کړه، بېرته شاته ګرځېده چې خیاط له لاسه ونیو.

له سترګو یې دانه – دانه اوښکې روانې وې، خیاط کله د ده سترګو ته کتلې او کله یې لاس ته چې اوار لړزېده.

له جیبه یې کوچنۍ کارت راوه ویست، پر مېز یې کېښود .

خیاط ، وویل: وروره ! خپه نه شې، ترماښامه یې ګنډم .

ده چیغه کړه : نه ، په نوم یې خط کش کړه، هغه له اختره مخکې کالي واغوستل، هغه یې پرون سورې – سورې کور ته راوړ، هغه نور کالیو ته اړتیا نه لري ، هغه ... نوره خبره یې نیمایي پرېښوده او په منډه له دوکانه ووت .

کابل، ۱۳۸۲ د لیندۍ **۲۵** مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پواځې

چې څنګه مو د سورلۍ موټر له سرخکانو را تېر شو ، نو يو ټاير يې پنچر شو ، زه له دوه نورو کسانو سره په دوهم سيټ کې ناست وم.

درې واړه ښکته شوو ، موټروان ټاير بدلوه، چې څلور خړ رنګه موټرونه چې پر سريې ماشيندارې نصب وې، بل خراغونه را ورسېدل .

د هرې ماشيندارې ترشا يو ـ يو سورمخی ولاړ و او داسې يې لاسونه خوځول تا به وې دوی د ځمکې پرمخ بل څوک نه غواړي.

مونږ سره ناست، يو مساپر د يادو شويو موټرو په ليدو خپل هواس بايلود ، ساه يې ژر_ ژر ويستله او بيا د موټر شاته، ترهغه پټ ناست و ترڅو د بهرنيانو موټر ښه پناه شوي نه وو.

پوځي موټرو پسې د سورليو د موټرو لوی کاروان جوړ شوو ، خو هېچا کې له هغوی څخه د مخکې کېدو جرئت نه و او هغوی هم په خپله زړه داسې روان وو ، لکه دلته چې په ميله راغلي وي.

ماهيپر ته نږدې د زرداد پخواني مرکز څنګ ته زمونږ موټر پوځي موټرو ته نږدې شو ، ماسره پرڅوکۍ ناست سړی يو دم نيغ شو ، په موټروان يې غږ کړ: مه ځه.. بريک ونيسه ، هله!

ناست کسان دده ورخطايي هک پک کړل، ټولو ورکتلې، د هغه د مخ پوټکی تور شو ، ستونی يې وچ شو او خوله يې وازه پاتې شوه.

ترې ومو پوښتل ، اخر ولې ؟دومره وېره ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته لکه چې څه ورياد شوي وي، سر يې اخوا دېخوا په حرکت راغی او ټول خوځېده.

يو دم يې چيغه کړه: همدغو زه يو اځې کړم، زما په .... غږ يې ټپ شو ، بيا يې سر پورته کړ:

ورونو ! تاسو ته به ډېر ډارن ښکاره شوی يم، خو تاسو خبر نه يئ، زما وېره زما په اختيار کې نه ده.

هغه خبره پسې وغځوله:

دوه کاله وړاندې له خپلو دوه زامنو سره له تورخمه راروان وم، په لاره کې په همدغه شان موټرو کې ناستو کسانو باندې چاودنه وشوه او دوی د ټوپک خولې موږ ته را سيخې کړې.

په شاوخوا ولاړو موټرو کې ناست کسان يې په وينو ولړل، زموږ موټر ته هم مرمۍ را ننوتې، چيغې شوې، د موټر په دهلېز کې وينې روانې شوې يو له بله خبر نه وو.

چې څنګه مې پام شو دواړو زامنو مې سرونه ځوړند نيولي وو ، د موټرپه دهلېز کې د دوی د بدن وينې هم روانې وې، ډېرې نارې مې پرې وکړې خو هغوی سرونه پورته نه کړل.

دې کاپرو په دې بوډا توب کې يو اځې کړم، زه اوس هيڅ نښه نه لرم.

استازه!

دوی ته مه نږدې کېږه ! دوی مو نښه ورکه وي، دوی....

د کب ۱۳، ۱۳۸۲کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

یہ بچہ کس کا ہیں؟

هغه مهال د ښوونځي زده کونکی وم. هریپور کمپ کې اوسېدو، هیڅ تفریحي ځای مو نه درلود.

په انګړ کې مو یوه د ارهټ‌ونه ولاړه وه چې، بوی یې په اوړي کې سر په درداوه، خو هغې ډېرې اوبه نه غوښتې، نو ځکه مو پرې ایښې وه او یواځې شین والي ته یې خوشحاله وو .

شاید همدا لامل به و چې، د مکتب درې میاشتنۍ رخصتۍ مې په کور کې؛ هغه هم ټوله ورځ په ختېینه کوټه کې تېرولې او دې کار په راډیو اورېدو روږدی کړی وم.

دا نن چې د حمزه بابا، خاطر افریدي، اعظم اعظم، حنیف او ... کوم بیتونه په حافظه کې لرم، د هماغې دورې پیداوار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښور راډيو ماسپښين د فرمايشي سندرو يو پرګروام خپراوه چې، سندرغاړو به ډېرى، د پورته ذکر شويو شاعرانو غزلونه ويل.

پېښور راډيو يو بل پروګرام - نه پوهېږم چې له فرمايشي سندرو وړاندې و که وروسته- ؟ هم خپراوه. دا پروګرام له کراچۍ ريلې کېده، په اردو و او نوم يې و (يه بچه کس کا هى؟) (دا ماشوم د چا دى ؟)

په اردو سم نه پوهېدم، خو پروګرام ډېر خوند راکاوه، دې پروګرام ته به يو ماشوم را بلل شوى و. هغه به داسې ماشوم و ، چې له خپلې کورنۍ به ورک شوى و.

کوربه، به له هغه پوښتنې کولې. ورته ويل به يې: د چا زوى يې؟ کور مو چېرې دى؟ څنګه ورک شوې او ...؟؟؟؟؟

ماشوم به په وړه ژبه ځوابونه ورکول، چې کله به يې ستونى هم ډک شو.

ماشوم ته به ډېر خپه شوم، خو بېرته به مې زړه په دې خوشحالوه چې ځه، له همدې لارې خپلې کورنۍ سره بيا يوځاى کېږي او څوک به يې پوښتنې ته راشي.

پوهېږئ، دا پروګرام څنګه له ۲۵ کالو وروسته بيا را ياد شو ؟

دوه ورځې وړاندې په ټونس موټر کې له ميرويس ميدانه (کوټه سنګې) کورته راتلم، په شاته څوکۍ کې ناست کسان خپلو کې غږېدل. په دوى کې يو تن تازه د ميدان وردګو له چک ولسوالۍ څخه راغلى و. نورو ته يې د خپلې سيمې کيسه کوله.

دى، د چک ولسوالۍ له سيبک (چې په عامه محاوره کې يې سيوکه بولي) راغلى و. ويل يې :

په خداى چې اوس يې په ياد کړم، په بدن مې يخه خوله راشي، د سړکه په غاړه يې غورځولى و .

ځوان و ، لاسونه يې زولانه وو ، شا په تخته پروت و ، لکه چې په سينه يې ويشتلى و ، سينه يې تکه سره وه.

تاسې خو هغه ځاى ليدلى کنه؟ له کلي ايله ۵۰۰ متره لرې دى، خلک په دې سړک ځي او راځي خو دې ځوان ته څوک د نږدې ورتلو جرئت نه کوي، دوه ورځې خو ماوليده چې هماغه شان پروت و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل غږ کړ، دا ډېر خونکاره ځای دی، هېر مو شول يو کال وړاندې همدلته د خواجه عمري چينې ته نږدې يو ځوان څو ورځې د ولې(يو ډول ونه) په يوه خاښ کې ځوړند و؟

دوی همداسې مثالونه ورکول، خو زما فکر بله خوا تللی و او بې اختياره مې همدا جمله په خوله وه: (يه بچه کس کا هی؟)

۱۳۸۹د غبرګولي ۸مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومان

زه یوه دوه نیم کلنه لور او یو څلور کلن زوی لرم. دواړه راته ډېر ګران دي او هغوی ته هم همدومره ګران یم.

کله چې د کور په دروازه ننوځم-هغوی لکه راتګ چې مې لاره څاري- په منډو شي او مخې ته مې راشي.

د هغوی راتګ رانه د دفتر ټوله ستړیا لرې کړي او په لیدلو یې نوې ساه واخلم.

داخل چې څنګه کورته ننوتم، هغوی په هماغه شوق را منډه کړه، دواړه مې غېږ کې واخیستل او ښکل مې کړل.

د کوټې خواته روان وم ، یو ناڅاپه ورېږدېدم، لاسونه مې سست شول، دفعتاً راته یو حالت په یاد شو:

مورېنه وړاندې ځمکه وښورېده، لوګي پورته شول او د نږدې کورونو ښیښې په شرنګا شوې.

ور ورسېدو ، سره لنبه تاوېدله او شاوخوا نیمګړي جسدونه ښورېدل، وینې ځمکه خټه کړې وه او ګامونه یې ښویول.

غوښې مو ټولولې چې، شاته مې د زګېروي غږ شو، مخ مې واړو : د هغه له سینې وینه را خوټېدله او هر اندام یې جلا- جلا ښوځېده، شیبه وروسته یې په برګه ږیره له خولې وینه راغله او سترګې یې ودرېدې، خو زړه یې هماغه شان ټوپونه وهل.

ټکسي ته مو پورته کړ، لا روغتون ته په لاره وو، چې ورپېږده او سترګې یې پټې کړې، موټر مو بېرته راوګرځو، خو حیران وو کوم خواته یې بوځو ؟؟ د جیب شیان مې ورته راوېستل ، د تذکرې په پوښ یې د ټېلېفون یوه شماره لیکل شوې وه، زنګ مو ورته وواهه

وروره ته (.....) پېژنې ! ؟

-هو ، خیر خو به وي؟ هغه همدا اوس کارته وتلی دی، مازیګر مهال به راشي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور ننبه مو ترې واخیسته او موټر مو ورتاو کړ. د انګړ ور مو ور وټکاوه، شیبه پس دوه ماشومان در وازې ته راغلل .

یوه په وره ژبه وویل: پلار مې کار ته تللی، ماته بوټان راوړي.

ما موټروان ته مخ واړو، خو هغه سره هم ځوا ب نه و یوا ځې اوښکې یې سترګو کې تاوې راتاوې شوې.

چاره نه وه، په وینو ککړ جسد مو ورښکته کړ، ماشومان غلي ودرېدل، یو ناڅاپه یې رامنډه کړه ترڅو مور،ټینګول د پلار پر سینه یې منګولې ښخې کړې او...

ددې حالت په یادېدو مې له لاسونو دمه لاړه، خپل ماشومان مې له غېږې ولوېدل، ځای په ځای کېناستم او ټول کور والا رانه راتاوو، شول .

۱۳۸۵، کابل چهار آسیاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

له وربځې وېره

د کابل ښار په عید ګاه جومات کې په سلګونو کسان د خدای ج حضور ته لیکه ودرېدل ، په ملا مات شول ، ټنډې یې په ځمکه ولګولې او بیا یې په عاجزۍ له لوی ښتن ج څخه، د باران غوښتنه وکړه.

لږ وروسته په اسمان کې وربځې پیدا شوې، خلک خوشحاله شول، خپله دعا ورته قبوله ښکاره شوه.

خو د وربځو په لیدو یو نا ځاپه زما په بدن د وېرې یوه لړزه راغله، ستونی مې وچ شو ، پښې مې سستې شوې او اسمان ته مې له ډاره نه شو کتلی.

ذهن مې څو زره کاله وړاندې لاړ ، د عادیانو هغه حالت را په یاد شو ، چې د وربځې په لیدلو خوشحاله وو او ویل:((هذا عارض ممطرنا ... الایه))

خو هغه د رحمت وربځ نه وه، د خپلو بدو او ناروا اعمالو سیوری یې و ، چې پر سر یې ودرېد او د خدای (ج) له حکم سره سم ترې د اوبو پرځای ډبرې وورېدې.

د زړه له سترګو مې په خپل هېوادکې د خدای (ج) د خلقت پر شهکار (انسان) روان ظلمونه، یو- یو تېرېده.

هلته به له یوه انسانه سر پرې شو ، په بل به سرې ګولۍ ونښتې، بمونو به ماشومان په لنبو کې پورته کړل، بل به د یوه وحشي انسان د جنسي هوسونو قرباني شو او....

کله مې د زړه له سترګو دغه حالتونه د سرفلمي په څېر تېرېدل او کله مې د سر په سترګو په اسمان کې غوټه وربځې ته کتلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تو له شپه له همدې وېرونکې حالت سره مخ وم، هره شیبه مې د کانو د ورېدو په وېره کې تېرېده او تر هغې په وېره کې وم ترڅو چې مې د نږدې جومات له منبره د سهار ملکوتي اذان واورید.

۱۳۸۷، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعظ

په هديره کې له يوه تازه قبره خلک راتېول وو، په منځ کې يوتن چې سپينه لونګۍ يې پرسر او له مخه يې ګڼه ږيره راتاوه وه ولاړ و، د لاسونو په خوځولو يې خبرې کولې.

هغه وويل :

ټول افغانستان له کفارو ډک دی.فحاشي ده، عياشي ده، خلک ورځ په ورځ عيسويان کېږي. ای خلکو ! خدای ته به څه ځواب ورکړئ ؟؟

هغه په پوره جذبه د جهاد د فرضيت احکام يو په بل پسې بيان کړل او بيا يې قبر ته لاس ونيو:

د همدغو شهيدانو برکت دی چې، پر موږ له اسمانه کاڼي نه اورېږي او که دغه شان مجاهدين نه وي نو ..... ؟

ای بې همته ولسه ! په خپلو زامنو د امريکايانو خدمت مه کوئ ! جهاد ته يې را ولېږئ !

جهاد يواځې په طالبانو فرض نه دی، ټول مسلمانان بايد دا فريضه ادا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا ورځ تېره شوې نه وه، چې په یو بل کلي کې د جنازې اعلان وشو، جنازه تېره شوې وه، د هدیرې په لور مې منډې کړې دا کلی مورږ نه لرې و، ترڅو رسېدو مړی ښخ و او ملا صاحب د قبر په سر وروستۍ خبرې کولې.

ملا صاحب وویل :

دا کوم شریعت اجازه ورکړې چې، پرته له محکمې دې څوک ووژل شي؟ کوم دین سر غوڅولو ته جواز ورکوي ؟؟

قران څه وایي ؟ خدای ج خو ناحقه قتل حرام کړی دی.

حاضرینو !

طالبان دیني علماء وژني، انجینران، ډاکټران، عام خلک وژني، موږ اسلامي جمهوریت لرو، اساسي قانون لرو. د دې اسلامي نظام پروړاندې درېدل بغاوت دی، د باغیانو مرګ روا دی.

هغه، د وژل شوي سرتېري قبر ته لاس ونیو: له اسلامي جمهوریت او خلکو څخه دفاع یواځې د ملي اردو دنده،نه ده. زموږ د ټولو وجیبه ده .

زما څنګ ته ناست سپین ږیری، چې په ا ،بله جنازه کې هم راسره و، مخ را واړو :

ځوانه !

موږ خو نه پوهېږو، څه چې دیني عالمان وایي په هماغه عقیده لرو، نه راته ووایه ! د چا ومنو ؟؟

بوډا ټول لړزې واخیست، په سپینه ږیره یې رنې اوښکې راغلې، پر اوږه یې راته لاس کېښود:

تاته وایم و ځوانه!

زموږ بچي خو دواړه خوا وژل کېږي، کوم په حقه دي کوم ناحقه دي ؟ ولې دیني عالمان یوه خبره نه کوي؟؟

ما سر پر زنګنو ایښی و، هغه هماغه شان لګیا و. یو وخت مې سر پورته کړ، چوپه چوپتیا وه، خلک ټول تللي وو، سپین ږیري قبر ته ډډه وهلې وه او په قبرونو جنډې رپېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۲، کابل

د خپلواکی جشن

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم څه تاثیر به وي؟ خو چې کله مې د چا خبره په ځواني‌ پل ایښی، نو شوقونو رانه کډه کړې ده .

له یوې اونۍ مې ملګري راپسې وو او ټینګار یې کاوه چې باید کابل ته ورسره لاړ شم ، خو مانه منله .

د اسد میاشت په اخر وه، ګرمي خوله ښخه کړې وه، مازیګر چې کورنه بیرون راووتم، درې ملګري مې د کور څنګ ته ولاړ وو.

یوه غږ کړ: پلمه، ملمه نه منم ، خامخا به راسره ځې.

یوه بل وویل: وروره ! سبا د اسد ۲۸ مه ده، د ازادۍ ورځ ده، دې جشن ته به خامخا ځوو.

ما تر څو (نه) ته خوله جوړوله، بل ملګري مې غږ کړ: د ازادۍ جشن دی، اخر ته د وطن له ازادۍ سره هم مینه نه لرې ؟

نا چاره وم، سبا ټول د موټرو اډې ته راټول شوو ، چې کله مو د سورلۍ موټر له سرخکانو تېر شو ، درې څلور زېړ رنګه موټر چې، درنې وسلې یې پر سر نصب وې او د هرې وسلې تر شا یو تورو چشمو والا کل سری ولاړ وو ، په مزه – مزه روان وو.

چې کله به زموږ موټر څو متره ور نږدې شو ، لا س به یې وخوځاو او بیا به یې د وسلې شپیلۍ تاوه راتاوه کړه.

بېرته به شا ته شوو ، دوی په خپل زړه روان وو ، کله به لاره کې ودرېدل، دوربینونو کې به یې د غرونو ډډې وکتلې او کله به بېرته موټرو ته وختل.

زموږ شاته په سلګونو موټر نور هم وو ، خو هیچا کې د مخکې ورتګ جرئت نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازیګر قضا پر ماهیپر ور پورته شوو او کله چې غازي لوبغالي ته رسېدو ، نو خلک خواره شوي وو او د خپلواکۍ جشن يې لمانځلی و .

د ۱۳۸۲ لمریز کال د زمری ۲۷ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

د دهن باغ څلور لارې کې داسې خلک را ټول وو، تا به ویل د کوم هنر مند د فن ننداره کوي. خو ټولو سترګې پورته نیولې وې، دچوک شاو خوا کومک داره جګې ډاټسنې ولاړې وې او تو ر پاچ لنګوټې پر سر خلک، کلاشینکوف په لاس ګرځېدل را ګرځېدل.

د څلور لارې د ننه دوه ځوانان د دار په پړو کې ځوړند وو او خپل بې حرکته سرونه یې پر اوږو ایښې وو. بې ساه بدنونو به کله لیدونکیو ته مخه او کله شا اړوله.

خلکو ورو-ورو ځای خوشې کاوو ا وګڼه ګوڼه کمېدله. د ما زیګر لمر هم له غمه ژېړ اوښتی و او له وېرې د غره شاته پټېده.

خو یوه چادري کړې ښځه هماغه شان په خپل ځای ولاړه وه او دواړه سترګې یې په بې ساه کا لبوتونو نښلولې وې. سپین ږیري هغه کورته د تلو په نیت کشوله خو هغې د ژړا له بدرګې سره همدا ویل: زه مې ځوی دې سرې شپې ته یوازې نه شم پرېښودی.

۱۳۸۳- غبرګولی ۱۳، کابل

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهرنيو ځواکونو د راتګ،يوه شپه

د ۱۳۸۰ لمريز کال د ژمي سوړ موسم و ، امريکايي جنګي الوتکې په کابل کې د افغانانو د خلاصون له پاره د اسې ترو ريستانو پسې ګرځېدې، تا به وې د فلسطين بېوسه خلک يې داسرا يلو له بې رحمانه ير غلونو خلاص کړي او اوس د دوی نوبت دی.

موږ د دربيم مکروريان د ۲۳ بلاک په دويم پوړ کې او سېدوو. د بمونو لړزونکيو غږونو رانه خوب تښتولی و ، ټوله شپه مو په غمونو تېروله.

موږ سره په خونه کې يو عصبي ناروغ و. د هر بم له غږ سره يې چيغو نږدې ګاونډيان خبرول.

د شپې ۱۲ بجې شوې، ايله مو سترګې پټې شوې وې چې، بيا د الوتکې غږ شو او بيا شيبه وروسته يو زورور غږ بلاک وښوراوه، له دې سره سم د نا روغې له خولې وېرونکې چيغه ووته، ټول بدن يې په رپېدو شو ، وروسته يې سترګې ودرېدې، بې هوښه شوه او بيا ان تر سهاره ورته ټول حيران او وپريشان نا ست وو.

۱۳۸۳–وږی ۲۲

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجيبه مخلوق

د شهزاده سرای مخ ته يو ماشوم چې د جنګ سوغات (ماين) ترې پښې اخيستي، په سينه پروت دی.

که څه هم د کابل ښار په دغه سرای کې په ميليونونو ډالر او نور اسعار لاس په لاس کېږي، خو د ماشوم په مخ کې په زړه غوړېدلې ټوټه يوائې يو څو افغانۍ پرتې دي .

ماشوم له سرای نه هر راوتونکي سړي ته چې بنډلونه يې په لاسونو کې دي ګوري، خو ده ته د چا پام نشته.

د ماشوم عمر روژې ته جوړ نه دی، خو دومره وړی ښکاري لکه ټول عمر چې روژه وي .

لغړ ماشوم د هغو کسانو ننداره هم کوي چې، د اختر لپاره يې خپلو بچيانو ته ښکلي او ښايسته رختونه اخيستي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرمه په تېرېدو ده، خو دماشوم مخ ته يواځې نيمه سرېه ډوډی چې کوم سخي (!) به پرې لورولې وي ، پرته ده.

هغه فکر وړی دی او همدې فکر کې د جومات د ملا امام دعا ته غوږ دی.

اما م صاحب ، په دعا کې وايي: خدايه ! ته عادل پاچا يې زموږ په حال ورحمېږه.

په دې خبره ماشوم موسکی شو او شونډې يې وخوځېدې.

شايد د هغه له خولې راوتلي وي چې، عجيبه مخلوق دی؟ له خدايه عدالت غواړي خو خپله يې ورته شا کړې ده.

د ۱۳۸۲ لمريز کال د چنګاښ ۲۷ - مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاوان

د هاوان تورې شپېلۍ اسمان ته خوله وازه نيولې وه، دوه کسان ورته ولاړ وو.

يوه، پره داره ګولۍ ور خطا کړه او بيا دواړو ترې شاته منډې کړې او په غوږونو کې يې ټينګې ګوتې کېښودې.

ماويل: خدايه! ستاهم عجيبه مخلوق دی، خپله يې غږ اورېدو ته نه دي تيار؛ خو د بل چا پرې کور ورانوي.

۱۳۸۲لمريز کال ،د لړم ۱۲ - مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقمان ځور شو

چې ځنګه موټر ته پورته شوم، په وروستۍ څوکۍ کې مې په یوه ماشوم نظر پرېوت. لکه چا چې یې له مخه رنګونه زبېښلي وي، سپېره و.

لکه پولیس؛ هره یوه ته به یې، جلا- جلا وکتل او بیا به یې تکیه وکړه او سترګې به یې په چت ونښلولې.

د ماشوم خوا ته د هغه پلار هم ناست و، هغه غوښن او پرېړ سړی و، خو زنګانه نه لاندې یې پلاستیکي پښې وې.

زه له خپل زوی (احمد رشاد) سره له جلال اباده، د لغمان په لور روان وم. د الفت صاحب مزار ته مې لاسونه پورته کړل او چې ځنګه مې شاته وکتلې نو بیا مې پر هغه ماشوم پام شو.

د لاسونو ګوتې به یې یو بل کې ورکړې، دواړه لاسونه به یې پورته کړل، سپېرې او وچې متې به یې ښکاره شوې. له څوکۍ به معمولي پورته شو، بېرته به کېناست.

پلار یې په څوکۍ کې له ناستو کسانو سره مجلس شروع کړ، خبرې د همدې ماشوم په اړه وې.

زړه مې صبر نشو، یو کس سره مې خپل ځای بدل کړ او وروستي سیټ ته واوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار يې فضل الرحيم نومېده، د لغمان داليشنګ ولسوالۍ اوسېدونکی و او همدلته د عبدالله ابن مسعود په ښوونځي کې ښوونکی و.

هغه ويل چې، ۱۳۷۱ کال کې په ماين الوتی او دواړه پښې يې پرې شوي دي.

د ماشوم په لاس کې د درملو کڅوړه وه ، پلار يې ويل: د اعصابو ډاکټر ته مې راوستی و.

دولس کلن لقمان يو ناڅاپه د دوا کڅوړه وغورځوله او بيا يې وه ويل: زه دوا نه خورم، ما هم الوځوي.

فضل الرحيم خپل زوی په غېږ کې ونيو او بيا چې ويده شو ، نو کيسه يې پيل کړه:

لقمان، د خپل ورور له لاسه دې حال ته رسېدلی.

حيران شوم، په زړه کې مې له داسې ورور سره نفرت پيدا شو او د دې تنکي ماشوم د ټولو بدبختيو سبب مې همدا وګڼه.

فضل الرحيم کيسه وغځوله:

د لقمان مشر ورور محمد انيق دوه کاله وړاندې نهم صنف کې مکتب پرېښود او ايران ته لاړ، د تېر کال په دلوه کې رد مرز شو.

د ايران د تګ نه و ۱۸ کلن و ، خو مجبوري وه.

يوه مياشت به شوې وي، نن څوم تاريخ دی؟ يوه غږ کړ ، د ثور ۱۹مه.

فضل الرحيم شيبه غلی شو او بيا يې ويل: نه ، توبه خدايه ! مياشت نه ډېر وخت کېږي. د حمل ۲۳مه وه، زوی مې له خپل استاذ (ويلډنګ کار) او درې نورو مزدورانو سره د ننګرهار لعل پورې ولسوالۍ ته روان و چې، موټر يې په ماين والوت او ټول، ټوټه-ټوټه شول.

دې کليوالو ماسره ډېره ناځواني وکړه. د محمد انيق غوښې يې راوړې، خو ماته يې ونه ښودې.

خو لقمان ځان تابوت ته ورسو ، مانه خو دا هم ښه دی. د خپل ورور اخيري ديدن خو يې وکړ.

د فضل الرحيم سترګې ډنډ شوې، سلګيو پسې واخيست او بيا کوچنی لقمان هم راويښ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لقمان په سر مې لاس تېر کړ او ورته وه مې ویل: ګرانه ! مکتب ته ځئ؟

- هو شپږم کې یم. خو اوس مې درس نه زده کېږي. نور مکتب ته نه ځم.

- نه ، ته ډېر هوښیار هلک یې چې، دا دوا وخورې جوړ تیار به شې، بیا به دې سبق هم ښه زده شي.

د شپې خوب درځي ؟

- چې ویده شم ، لالا مې وینم، یو نا څاپه ډزشي، او بیا مې لالا ټوټه - ټوټه شي، وینې یې زما په مخ هم راولوېږي.

زه چیغه کړم، مور مې هم راویښه شي او بیا تر سهاره دواړه ویښ یوو.

د لقمان بیا سترګې سرې شوې، ژر- ژر یې ساه اخیستله، د دوا کڅوړه یې پلار ته ورکړه:

دوا نه خورم، ما هم الوځوي، زه مړ کېږم. پلار یې په غېږ کې ټینګ ونیو ، ټول رپېده او د دوا کڅوړه د دوه پلاستیکي پېښو په منځ کې پرته وه.

د ۱۳۹۰کال د غويي ۲۱مه ، جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدافعان

د شپې نږدې اته بجې وې. کابل ښار کې لا هماغه شان ګڼه ګوڼه وه او هر موټر له بله د مخکې کېدو کوښښ کاوه .

ما سره په موټر کې د دفتر دوه بهرنیان هم ناست وو . موټر د باغ بالا پر سړک ورو- ورو روان و .

دلته د سړک تر دواړو غاړو کورونه هم موقعیت لري .

له یو- یو موټره د هارنډونو غږونه پورته کېدل. ناست امریکایي او انګریز یو بل ته وکتل او بیا یوه وویل :

عجیبه وطن دی. عجیبه خلک دي. په دې شپه کې هارنډونه کوي، څوک به ویده وي، څوک به ناروغه وي، د هیچا فکر ورسره نه شته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

امريکايي غږ کړ: دا خو د بشر د حقونو نقض دی، که زموږ ملک کې دا کار څوک وکړي جريمه کېږي .

انګريز وويل: دلته د بشر د حقونو په غم کې څوک نه دي، هيڅوک د بل غم نه کوي .

په همدې وخت کې راډيو د اتو بجو خبرونه پيل کړل:

تېره نيمه شپه د ناټو هوايي ځواکونو په هلمند کې يو کور بمبار کړ.

نطاق زياته کړه: دغه کور چې د کلي په منځ کې و ، ناټو پرې د ترهګرو د پټنځای شک کړی و ، خو وروسته معلومه شوه چې، په وژل شويو کسانو کې ميرمنې او تنکي ماشومان هم شامل دي او...

په بدن مې يوه لړزه خپره شوه، اوار رپېدم، ناست بهرنيان راباندې پوه شول.

يوه وويل :

زموږ په خبرو خپه شوې؟ بد خو مو ونه ويل؟ ټول بشر يوو بايد د بشر درناوی وکړو .

ماوې: نه، رښتيا هم تاسو د بشر د حقونو مدافعان ياست !!

۱۳۸۵ د تلې اوومه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعار

شعار

له مخامخ هوټل څخه د چک چکو غږونه راتلل، پر دېوالونو او دروازه يې د مارچ د اتمې (د ښځو نړېواله ورځ) په اړه؛ بيلابيل شعارونه لګېدلي وو . پر يوه لويه شنه ټوټه په سور رنګ ليکل شوي وو:((پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي .))

د هوټل مخې ته يوه ميرمن په زړو جامو کې ناسته وه، هغه ډېره عمر خوړلې نه وه؛ خو لاسونه يې داسې لړزېدل، لکه څو ورځې يې چې په مړه ګېډه ډوډۍ نه وي خوړلې .

د ميرمنې سترګې د هوټل په دروازه ننښتې وې، شيبه وروسته رنګارنګ نجونې او ښځې چې غاړکۍ يې لمرته ځلېدلې را ووتلې. سوالګرې نه فقر جرئت وړی و ، هوټل ته د ننوتلو زړه يې نه درلود. خو لکه چې په ليک پوهېده. چې څنګه يې په مخامخ ځړېدلي شعار (پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي.) سترګې خښې کړې، پورته شوه . غوښتل يې له خپلو همنوعو څخه د يوې مړۍ وچې ډوډۍ لپاره روپۍ وغواړي .

د ننوتلو هڅه يې وکړه خو دې سره بلنليک نه و ، چا پرېښنبوده، را وتلې ميرمنې ببرته د هوټل په سالون ننوتلې او دې هماغه شان له باندې لګېدلي شعار ته کتل.

۱۳۸۲، د کب ۹مه کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارزه

نن بیا څو خړ او ژېړ موټر، چې ماشینداري یې پر سرونو نصب وې او تر شا یې توري عینکې په سترګو کسان ولاړ وو، د هوایي ډګر په لور ګړندي را خوشې وو.

دوی ته، چې د ماشیندارو شپیلۍ یې اخوا دېخوا تاوولې او د لاسونو په اشارو یې نور موټر ځانته نږدې نه پرېښودل، د هوایي میدان دروازه له ورایه پرانیستل شوې وه. د پوځي موټرو په منځ کې امبولانسونه هم وو او پر سر یې سرې رڼاوې تاوېدلې.

موږ په دروازه کې د تالاشۍ دنده لرله، خو هغوی پرته له دې چې را وګوري، را ننوتل. امبولانسونو څخه، څو تابو تونه ښکته کړی شول خو لا الوتکه پرواز ته نه وه چمتو.

یوه پوځي کماندوړ چې خړ رنګه برګ یونیفرم یې پرتن و او پر اوږه یې بیلابیل نښانونه ټومبلي وو، تابوتونو ته لاس ونیو او وه یې ویل:

دوی له نشه یي توکیو سره په مبارزه کې ځانونه قربان کړل، نشه یي توکي یوه ستره بلا ده، که له منځه لاړه نه شي نو بشر به له منځه یوسي. پر دغه پوځي افسر، مخابره کې غږ وشو او له تابوته لرې شو، په خپله ژبه له چاسره غږېده او لاسونه یې خوځول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوري خبرې يې سمې نه اورېدل کېدې خو د نار کوتيک Narcotics (نشه يي توکي) کلمه يې ډېره تکراروله. زه هم تابوتونو ته فکر وړی وم، پر يوه تابوت په انګريزي نوم ليکل شوی و او له نوشتې يې داسې معلومېده چې دغه ځوان دې شل کلن وي.

زړه مې غټ کړ: ماويل ، دا هم ځوان دی راځه اخري ديدار يې وکړه. د تابوت سر مې ورو پرانيست، تابوت له ورو ځلور کونجه پاکټونو نه ډک و ، ژر مې ببرته پټ کړ ، وه ويرېدم، ماويل هڅې نه چې د نشه يي توکو د مبارزې د اسرارو د افشاء په جرم، دعدالت ميز ته کش شم.

۱۳۸۲کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماشوم بې پلاره شو

ورکشاپ پوره ځپلی وم. د مرګ تبی احساس می کاوه، مازیګر چی ښنګه د کونړ له ګرین هوټل نه راووتم ، قانع می مخی ته راغی او د سالارو باغ د لیدلو بلنه یې راکړه.

عبیدالله قانع یو نری او لوړ زلمی دی. هغه په اسعد اباد کی د ښکلا راډیو مسوول دی. زه چی له پخوا راهیسې د خپلو سیمو د لیدلو تنده لرم، ورته هو مې کړه.

زه، زما ملګري فاضل ناګار او عمران واک، درې واړه د قانع کرولا ته پورته شوو.

سالار باغ د اسعد اباد- جلال آباد پرلویه لاره، د سیند په غاړه موقعیت لري. قانع موټر را تاوو کړ او ویل یې چی، دلته یې د تره کور دی.

موږ د حجرې په ځای د سیند غاړې ته ښکته شوو او بیا شیبه وروسته کوربه د شېدو چای له ډک پتنوس سره راغی.

سیند د دوه غرونو منځ کی روان دی، خو لکه چې د وطن له تندې خبر وي، مخکې تګ ته یې زړه نه کېږي، له ډېرې غوصې له غټو ډبرو سره سر ووهي ، تم شي خو چې ځوک یې په قدر نه پوهېږي او د پاتې کېدو ست ورته نه کوي نو بېرته په نه زړه حرکت وکړي.

مخامخ شین غر دی.او په لمن کې یې خو ډېرین کورونه ودان دي. شاته هم یو لوړ غر دی خو شین نه دی او پر سر یې د بهرنیو ځواکونو پوسته پرته ده او بیرغ پرې رپېږي.

مخامخ کورونو ته مې لاس ونیوه او بیا مې ویل: خبر دی، غریب به وي خو چې داسې د شنه غره لمن کې د سیند په غاړه پراته دي، نو ښه به خوشحاله وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربه چې شاکرالله نومېده ، خبره راپرې کړه: خوشحالي چېره ده ؟ همدا نن غرمه يو راکټ ولګېد . له دې خبرې سره مې لاسونه سست شول او پياله مې کېښوده.

هغه زياته کړه: د کورښتن په خپلو پټيو کې وابنه کول، چې راکټ يې خواته ولګېد او ځای په ځای شو.

شکرالله خبره اوږده کړه: د خدای رحم و چې، همدا شيبه يې، ماشوم زوی کورته تللی و او چې کله بېرته راغی نو پلار يې په ډنډ وينو کې پروت و.

راکټ ، د سالارو دغه ماشوم بې پلاره کړ او کورنۍ يې ورته د وير په ټغر کېنوله، خو د غره پر سر د بهرنيانو پر پوسته هماغه شا بيرغ رپېده.

کونړ ،اسعد اباد ، د سالارو بڼ

د وری۲يمه، ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

کندهارۍ

پر لوړه پوله بوډا يواځې ناست و. مخامخ نرېدلې ختېينې کلا ته يې کتل. د کلا د لرګي لوی ور سوزېدلی و ، خونې چپه پرتې وې او د کلا په منځ کې د سکرو ټيټې ونې ولاړې وې.

بوډا يو ناڅاپه لړزې واخيست، پورته شو ، د کلا په لوريې منډه کړه، کلا ته نږدې يې غبږ پرانيسته:

شکر ، ټيټ شو تا به وي کوم ماشوم په سرښکلوي، لا سونه يې ببرته را ټول کړل، کړوپه ملايې سمه کړه، پر نرېدلو ديوالونو يې نظر وګرځاوه او بيا يې يو دم را منډه کړه.

ستړی شو، کېناست، ژوره – ژوره، ساه يې را وېستله او د ټنډې په ګونځو کې يې خولې تاوېدې را تاوېدې

پر اوږه مې ورته لاس کېښود:

بابا !

دومره په شوق کلا ته لاړې او بيا !؟

د هغه خوله وچه وه، غاړه کې وچه مری تله راتله ، ډنډ سترګې يې زما په سترګو خښې کړې وې، او له ښو يې يوه – يوه اوښکه څڅېده .
يو دم يې خوله پرانيسته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته مې ګلالۍ - ګلالۍ لمسيان وو ، اولادونه مې وو.

سلګيو واخيست ، لړزې ونيو

ماکې هم د پوښتنې وس نه و ، غلی وم. کله مې مخامخ نږدې کلا او کله مې ترخوا ناست بوډا ته کتل.

يو ناڅاپه يې له زنګنو سر پورته کړ ، اسمان ته يې وکتل تا به وې اوس هم په هوا کې خپل قاتلانويني. مخ يې سور شو ، سترګې په کولکونو کې راووتې ، هماغه شان يې پورته کتل او په خبرو يې پيل وکړ:

ځوانه !

په هغه ورځ يو نا څاپه، په هوا کې غړونه شول، څو الوتکې ښکاره شوې، تاوېدې را تاوېدې. درزهار شو ، تا به وې له اسمانه د سکروټو ږلۍ اورېږي

دا نږدې کلی وينې؟ څو طيارو پرې سينې خالي کړې او په لنبو کې ورک شو ، زه د ژېړۍ (د کندهار يوه ولسوالۍ) بازار کې وم، چې کله را ورسېدم له کلي اورونه راتاو وو او غبر ـ غبر لمبې هوا ته پورته کېدې .

په منډه راغلم د لنبو په منځ کې مې خپل ... له دې خبرې سره يې يو زوروره چيغه وکړه، زړه مې ډېپ ولوېد ، بدن مې سست شو ، ماوې که په سر مې بم ولوېد.

سپين ږيري ډېر وس وکړ خو کيسه يې پوره نه کړه، شونډې به يې ببرته کړې، و به رپېدې خو د خبرو په ځای به تري چيغه ووته .
ښه شيبه دواړه غلي وو، بوډا بيا ځان خبرې ته جوړ کړ، مخ يې را واړو : ځوانه !

ډېر وخت شو چې زه کلي ته نه ځم، چې کله ورشم د ماشومانو شور ماشور مې په ياد شي ، لمسيان مې په زړه را وګرځي، چې رامنډې به يې کړې او پښو نه به مې را تاوو شول.

اوس کلی غلی دی، هغه شور په کې نه شته ، اوس راته څوک د بابا نارې نه وهي زه اوس هلته نشم تلی ، زه بې څوکه شوی يم ، زويه ! دې کاپرو په اخر عمر کې يوازې کړم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۲، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجيبه قضاوت

دوه سپيان خوا په خوا په ځمکه خلم پراته وو. د ښو په منځ کې يې هډوکي نيولي او پرې خونېدل.

لږ وړاندې دوه ځوانان يو بل ته، سره – سره کېدل، له ښکنځلو خبره تېره شوه، لاس او ګريوان شول.

د دواړو له خولو او پزو وينې روانې شوې، خو لا ساړه شوي نه وو او هماغه شان يې يو پر بل باندې وارونه کول.

دربېم ګړی ترمنځ شو، په څه خوارۍ يې سره جلا کړل.

په قهر يې وويل: سپيان خو نه يې چې خپلو کې جنګونه کوئ؟

سپيانو يو بل ته وکتل، سرونه يې وښورول شايد ويلي وي چې، انسانان هم عجيبه قضاوت کوي!!

کابل، ۱۳۸۲ د لړم دوهمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوسي سر

شاید لږه شیبه وړاندې به د غه سر د خوسي له تنې جلا شوی و ، خو سترګې یې هماغه شان پرانیستې وې.

څو کسان د قصابۍ هټۍ ته ولاړ وو ، قصاب په تېره چاړه د غو ښې ټوټې جلا کولې او سر په پرانیستو سترګو د هر څه ننداره کوله.

حیران وم ، ما وې څنګه سر په چوپه خوله ، له ځانه د غوښو د ټوټو د جلا کولو تماشا کوي؟

خلکو ته هم په فکر کې وم ، هغوی ټولو لېدل چې، سر ورته مړې سترګې ګوري خو دوی په ګېډو لاسونه وهي.

حیران وم ، شیبه وروسته مې یو نا اشنا غږ واورید ، ځانته مې پام شو خالي اسکلیت پاتې وم، څو چاړه په لاس کسان را ته راتاو دي او چړې یې زما په هډوکو خولې لګوي.

شاو خوا مې وکتل، خلک مې تماشا ته چوپه خوله ولاړ دي او په شونډو ژبې را کاږي.

۱۳۸۵ د زمري ۲۵ مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آبادۍ وېره

جلرېز ولسوالۍ کې يوه واده ته بلل شوی وم. جلرېز د ميدان وردګ له ډېرو شنو او ښکليو ولسواليو څخه ده .

پخوا به د سړک دواړو غاړو باغونه سپېره وو ، خو اوس تک شنه ښکاري او په شنو پاڼو کې ژيړو زردلو او سرو مڼو د باغونو ښکلا لا پسې زياته کړې ده .

پخوا دغه سړک خامه و ، موټرو به د تګ راتګ په مهال دوړې جوړولې او بيا دغو ګردونو ، سړک ته نږدې باغونه بدرنګه کول.

خو اوس سړک قير شوی دی، د سترګو په رپ کې له ميدان ښاره ور رسې، په دې سړک کې يواځې هغو ځايونو کې موټرورو کېږي چې ماينونو الوځولي دي .

تېر مازيګر مې له کابل ښاره حرکت وکړ او لا ماښام شوی نه و ، چې ور ورسېدم .

د واده ديګې د مڼو او زردلو په شنه باغ کې پخېدل او د ډوډۍ انتظام په يوه ختين کور کې شوی و.

ډوډۍ وخوړل شوه او بيا يو محلي سندر غاړي له خپلې ډلې سره چې ارمونيه، طبله، رباب او غټ لاوډ سپيکرونه ورسره وو ، راغی .

دغې ډلې ته انګړ کې يو جلا ځای جوړ شوی و ، دوه غټ ډايکونه ولګېدل او بيا ، سندر غاړي تکراري سندرې پيل کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ورته په کوتو، انګړ او زینو کې ناست وو او چکې یې وهلې.

یو نیم به لکه کولنګی چرګ د سندرغاړي مخکې کوږ اوږ را تاوېده او نورو به پرې د لاسونو په تهاکو ګټلې لوتونه شیندل.

په فضا کې د الوتکې غږ و، شاید په همدې سیمه یې دورې کولې، ما ویل هسې نه همدا کور په نښه کړي او بیا مو سبا په جسدونو د ترهګرو نوم کېږدي.

دا یوه اندېښنه وه، ځکه څو ځلې بهرنیو ځواکونو په ختیځ او سویل کې دغه شان مراسم بمبارد کړي دي.

ما یواځې د یوې سندرې نیمایي اورېدو ته حوصله وکړه، نور مې زړه په تنګ شو او له کوره ووتم.

د منو باغ کې په غوړېدلي پلاستیکي سترنجۍ چې ځای – ځای، پرې وریژې پرتې وې، وغځېدم.

خوب نه راته، له یوې خوا یې خونده موسیقي غږېده او له بلې خوا باغ کې اشپزانو په لوښو وینځلو شور جوړ کړی و.

حیران وم څه وکړم؟ زه لا همدې چورت کې وم چې د ماما زوی مې راغی، ویل یې راځه بازار ته ښکته شو او یوه یخه پیپسي درباندې وڅښم.

موبایل مې روښانه کړ په سکرین څه باندې لس بجې ښکاره شوې.

زړه او نا زړه روان شوم، د لمریني برېښنا څراغونو چې، په دنګو ستنو کې را ځړېدلي وو، د جلرېز بازار رڼا کړی و. دوکانونه تړل شوي وو، یو نا څاپه به، دوه- درې سپیان په منډه له سړکه تېر شول. نور څه نه تر سترګو کېدل.

د بازار اخري برخې ته لاړو، دلته یو لوی ماشین ولاړ و او همدلته قیر سړک نور ختم شوی دی.

ماشین سره جوخت د سړک د غاړې په ویاله کې یو وسلوال ګوته په ماشه ناست و. ځان سره مې ویل، چې که ببرته وګرځو شک ونه کړي، مخامخ پرې ورغلو.

وسلوال چې یونیفرم یې پر تن و، له ویالې راپورته شو، چې کله ورته بې ضرره ښکاره شوو نو له هماغه ځایه یې سترې مشي راکړل دا پولیس د جلرېز ولسوالۍ د سنګلاخ اوسېدونکی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ویل دلته مو یوه پوسته ده. ما ویل نو ویاله کې څه کوي ؟ پولیس، د ټوپک شپیلۍ ماشین ته ونیوله : د همدغه ماشین د ساتلو لپاره شپه په ویښه تېروو.

ما ویل: نو دا خو ځوک پټولی نشي؟

هغه ځواب راکړ: پټولی یې نه شي، خو سوزوي یې، په راکټ یې ولي .

شیبه غلی شوم ، ځان سره مې ویل: کوم ملک کې چې د آبادۍ کارونه په دومره وېره تر سره کېږي، هغه به څنګه ودان شي ؟؟

۱۳۸۹،د زمري ۶مه ،

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرګان

چاړه په لاس ځوان، چې کالي يې په وينو ککړ وو او ځاى- ځاى پرې سپينې بڼکې نښتې وې، قفس ته لاس ونيو او بيا يې وويل: کوم يو دې په کار دى؟

يو چاغ چرګ مې په نښه کړ، ښه تنکى و او د سپينو بڼکو له منځه يې د شا ، سره غوښه ښکارېدله.

هغه، لاس وردننه کړ، چرګان په وسپنيزې پنجره کې په ټوپونو شول او بيا د چرګانو قصاب په نښه کړى ترې راوويست.

اجل نيولى يې څملاوه، په مرۍ يې ورته چاړه راتېره کړه، وينو دارې وکړې او د شاوخوا ځمکې سور رنګ يې بيا تازه کړ.

د چرګ ساه لا پوره ختلې نه وه، چې پوستکى يې ترې وويست او بيا يې د لرګي پر يوه ګنده (غټ لرګى) کېښود او ټوټه-ټوټه يې کړ.

نورو چرګانو هماغه شان ورکتلې.

ما ويل، اوس به يو شور جوړ شي، په پنجرې به هجوم راوړي او د ازادۍ لپاره به خپله وروستۍ هڅه وکړي.

خو داسې ونه شول، په چا چې راغله، په هغه راغله.

د چرګانو نسل مې له پامه بد شو ، بې غيرته راته ښکاره شو .

ټوټه شوى چرګ مې په پلاستيکي کڅوړه کې لاس کې نيولى و او کور ته په لاره مې چورتونه وهل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چرګ څه بې غیرته نسل دی، ښه یې ویني، چې هره ورځ یې له پنجرې ملګري راوښتل کېږي او په مخ کې یې حلالېږي، خو دوی هېڅ نه کوي او خپل مرګ ته شېبې شماري.

دوی خو هسې هم ټول وژل کېږي، ولې یوه ورځ ځانونه، نه وژني؟ ترڅو راتلونکی نسل له دغو قصابانو وژغورل شي؟

د فکرونو لړۍ مې د امبولانسونو چیغو وشلوله، کلي کې خلک راټول وو، له امبولانسونو یې د دوو تنکیو ځوانانو تابوتونه راښکته کړل، ټولو حیرانې حیرانې ورکتلې.

زموږ کلي ته یې څو ورځې وړاندې هم، غبرګې جنازې راوړې وې او خلکو ورته یوائې ژړلې.

۱۳۸۹،د لړم۱۱مه، ،کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاموش کلی

ډېر عجيبه کلی دی، اوسېدونکي يې له شاوخوا ديرشو کلونو راهيسې چوپه خوله دي. دا کوچنی کلی نه دی، له ۱۰۰۰ ډېر کسان په کې ميشت دي، خو ټولو په يوه خوله د خبرو نه کولو سوګند کړی دی.

دا کلی د اسد اباد بازار له عمومي سړک نه څو ګامه لاندې موقعيت لري. اوسپنيزه دروازه ورته درېدلې ده او هيڅوک ترې باندې نه راوځي.

ملګرو!

ما د دې کلي په اړه ډېر پخوا اوريدلي وو، خو پرون مازيګر مې وليده، ډېر څنډ يې د دروازې مخې ته ودرېدم خو چا سر را پورته نه کړ.

اوښکې مې تويې کړې، عذر او زارۍ مې وکړې خو دوی هيڅ را ونه کتل.

د دوی ضد له ماشومتوبه نه دی، ټول اوسېدونکي يې مخور او ځوانان دي، خو له خپلو همنوعو نفرت لري، دومره نفرت چې خواته تېرېدونکيو لارويو ته لا څه چې، مېلمنو ته هم نه ګوري او دغه ضد به تر اخره پالي.

د دوی ضد بېځايه نه دی، ولې به بېځايه وي؟

ملګرو!

تاسو به هم دې کلي ته فکر وړي ياست، نور مو انتظار نه اوږدوم او در معرفي کوم يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۱۳۵۸ کال د وري ۳۱ مه وه، د یرغلګرو شورویانو لاسپوڅو، دغه کلیوال په دې پلمه چې، حکومتي کسان درسره خبرې کوي راټول کړل او بیا یې پرې له هرې خوا دومره ګولۍ وچلولې چې د ټولو سینې یې سورۍ کړې.

دوی په خپلو ځایونو لکه اره شوي نښتر ګډوډ پرېوتل، له سینو یې وینو دارې وکړې، شاوخوا ځمکه یې سره کړه.

د وینو فوارې جوړې شوې، خو څوک نه ور نږدې کېدل، ځکه یوازې مېرمنې او ماشومان پاتې وو، ځوانان او مشران ټول همدا وو.

دوی د کیرالې (کرهاله) اوسېدونکي وو، راتګ ته یې کوروالا په تمه وو، ورځ ختمه شوه، شپه شوه خو معلوم نشول، اخر خبر شول خو قاتلانو دومره وېره خپره کړې وه چې، چا یې غور ونشو کولی.

هملته پرې ماشینونو خاورې واړولې او په ابدي خوب ویده شول.

له هغه وخته څه باندې درې لسیزې تېرې شوې، په دغه دوره کې هغه کسان واک ته ورسېدل چې، دوی ورسره د ارتباط په شک وژل شوي وو، خو قاتلانو ته یې چا هیڅ ونه ویل.

د هغوی له قاتلانو سره یې ملګرتیا پیل کړه، خوا په خوا ورسره کېناستل او دادی اوس هم ورسره ملي شورا کې اوږه په اوږه ناست دي.

د جهاد په نوم نورې ډلې راغلې خو دوی هم د دغه کلي ټولوژونکیو ته څه ونه ویل. دا دی اوس هم د دوی جهاد روان دی خو قاتلان لا سرې سترګې ګرځي.

نو تاسو ووایئ؟ د دغه کلي ضد ببځایه دی؟ څنګه سرونه راپورته کړي؟ او څنګه خپلو همنوعو ته وګوري او ؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

خیر دی،موږ له اوسنیو او پخوانیو مجاهدینو د دغه کلي د قاتلانو د نیولو هیله نه کوو، خو یوه غوښتنه ترې کوو او ورته وایو چې د خدای (ج) پار دی! نور کونړي ځوانان مه وژنئ، دا شین وطن په ځوانانو ښه ښکاري، نور په دې سیمه کې خاموش کلي مه جوړوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدئ چي دلته همېشه د خلکو شور وي، د خندا ګانو غږونه راپورته شي، دا ژوند د خدای (ج) نعمت دی، دا نعمت بې موجبه له چا مه اخلئ.

پرېږدئ چي د خاموشو کلیوالو میندې، په خپلو اولادونو د تللو مینه ماته کړي او نور یې سترګو کې اوښکې حلقې جوړې نه کړي، کنه دا اوښکې به یو سېلاب شي او دومره به زورور شي چي هر څه به په مخه کړي.

۱۳۸۹کال وروستۍ شپه

کونړ-اسعد اباد ، د ښکلا راډیو ودانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشروعه

په هغه ورځ ، که زما بدن سپر شوی نه وی، نو ګولۍ راساً د مشر په ځيګر خوله خښوله. غونډه ګډه وډه شوه، خو مشر زما خواته راغی مانه هماغه شان توده وينه روانه وه. ښه رانږدې شواو بيا له قهره سور واوښت:

زما دې په خپل جهاد قسم وي، چې يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم او ستا او د نورو مجاهدينو کسات به ترې اخلم.

څه موده پس ښه شوم، خو لاس مې بې دمه و، د ټوپک ګرځولو وس مې نه درلود او د جهاد ارمان مې زړه کې ساته.

که څه هم وخت ډېر وتلی و، حالات بدل و خو زما زړه کې هماغه شان د کسات جذبه ژوندۍ وه او د خپل جهادي مشر وعدې ته په تمه وم.

له څو ورځو راهيسې مې زړه کې تاوېده را تاوېده چې خپل مشر ته د جهاد د بريالیتوب مبارکۍ ته لاړ شم، نن مې وس پيدا کړ او سيده يې کاري خونې ته لاړم.

مخې ته مې راپورته شو، د حال احوال پوښتنه يې وکړه. د مشر پر ميز د ګلونو بې شمېره ګېډۍ ايښودل شوې وې.

موړ لا خبرو کې وو چې، يو تن په پوځي يونيفرم کې، چې د اوږو پر سرونو يې نښانونه ټومبلي وو او پر شونډو يې د بريتونو سرونه ځوړند وو راننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هک پک شوم، د خپل تېپي کېدو وخت را ياد شو او بيا مې د خپل مشر دا خبره : ((يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم ، ستا او د نورو مجاهدينو کسات ...)) ذهن کې تله راتله.

ما ويل اوس به پرې لاس پورته کړي. خو هغه ته زموږ مشر توده غاړه ورکړه او بيا يې ماته هم دواړ لاسونه را اوږده کړل، زړه او نازړه وم ، يو لاس مې بې دمه و ، يو اخې يو لاس مې ورکړ. زموږ مشر مخ را واړو : ښه دې ونه کړل، دا جنرال صاحب دی او داسې کسانو ته يو لاس ورکول بې احترامي ده.

۱۳۸۷ ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوقي خود کشي

تېره شپه مې، کابل کې له يوې ټلويزيوني شبکې څخه د حزب وحدت ګوند د وژل شوي مشر ، استاد عبدالعلي مزاري پخوانۍ څرګندونې واورېدې، ډېر ښه غږېده، په ملي وحدت يې ټينګار کاوه،د خلکو رايو او افکارو ته يې درناوی درلود.

پخوا مې هم د ځينو وژل شويو او ژونديو تنظيمي مشرانو دغه شان ټلويزيوني کليپونه ليدلي او ويناوې مې ورته اورېدلې دي.

له ډېر فکره وروسته اوس دې پايلې ته ورسېدم چې: تنظيمي مشران ډېره ښه خلک وو ، کېدای شي د دوی د واکمنۍ په مهال (۷۱-۱۳۷۵) کابل ښار کې شاخوا ۶۰۰۰۰ ماشومانو ، ځوانانو ، بوډاګانو او ميرمنو ، په خپله خوښه او شوقي خود کشۍ کړې وي او کېدای شي کابل ښاريانو خپل کورونه په خپل زړه نړولي وي!!!!!!

۱۳۹۰، د کب۱۷مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کور کوترې

۱۳۶۲ لمريز کال و، دا مهال د لغمان ولايت شنې درې وخت په وخت د شوروي جنګي الوتکو له خوا سرو لنبو په غېږ کې نيولې. زمونږ کلی ترې هم په امن پاتې نه شو.

سهار نهه بجې وې، له مخامخ غره، څو چور لکې لکه وږې بازان راواوښتې او بيا يې څو ځلې له سکروټو ډکې سينې په کلي خالي کړې.

شيبه وروسته موږ (۱۵) تنه په باغ کې له جوړې شوې موضع (څمڅه) نه داسې څړپړ را ووتو چې يو بل مو نه پېژنده. ستوني مو له خاورو ډک وو. د خبرو وس مو با يلولی و.

د باغ له شنو ونو، تورو لوګيو سره يو ځای سرې لنبې پورته کېدې، ځای – ځای کورني حيوا نات او مرغان د خپلو وينو په ډنډ کې پراته وو ا وهرچاته يې په ډکو سترګو کتلې.

ختين کورونه مو په لوټو بدل شوي وو. زمونږ د انګړ د لرګيو غټ ور، چې پر سر يې د کوترو ځالې وې په لنبو کې پټ و. شيبه وروسته تښتېدلې کوترې را ورسېدې، خپلو تنکيو بچيو پسې د اور منځ ته ننوتلې او موږ ليدلې چې، څنګه ژر-ژر په ورتو غوښو بدلېدې.

کابل

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۰

د ماشوم کرامت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جلوزو کیمپ په فامیلیو کې میني بس ته وختم، دلته مې دعوت او جهاد پوهنتون کې زدکړې کولې. مهاجر بازار کې، ډله نور کسان هم را پورته شول.

له ما څخه پر وړاندې څوکۍ یو سړی له ماشوم سره کېناست. هغه له ماشوم سره ډېره مینه کوله، د خوړلو بیلابیل شیان یې ورته اخیستي وو. کله به یې یو شی خولې ته ور وړاندې کړ، کله بل. په سر او مخ به یې ښکل کړ.

حیران وم، په ځوانۍ کې مې په خپل یتیم والي اوښکې تویه کړې، د خپل پلار مینه را په زړه شوه. خو بیا مې ځان سره ویل: ډېر خلک پلرونه لري، خو هر یو یې دومره له خپلو ماشومانو سره چېره مینه کوي؟

زه لا د ماشوم او د هغه د پلار مینې ته فکر وړی وم، چې پېښور ښار ته را ورسېدو او نوې اډه کې موټر ودرېد.

چې څنګه دغه سړی او ماشوم ښکته شول، ورپسې جوخت ورښکته شوم: هغه له نږدې غرفې ماشوم ته جوس را واخیست او زه یې خواته ورغلم.

ترې وه مې پوښتل: ماما، دا ماشوم دې څه کېږي؟

-زوی مې دی.

-بس همدا یو زوی لرې؟

-نه، مال د خدای دی، نور هم شته

ځان سره مې ویل: کېدای شي تازه د ماشوم مور مړه شوې وي، نو ځکه ورسره دومره مینه کوي.

صبر مې ونشو، پوښتنه مې وکړه:

مېرمن دې ژوندۍ ده؟

-هو

-نو بیا ولې دې ماشوم ته دومره ناز ورکوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا عادي ماشوم نه دی، خدای ج ورته لوی کرامت ورکړی، که ترې خبر شوې، نو ته به يې له ما ډېر ونازوې.

ـ کرامت او بيا په دومره واړه عمر کې؟

ـ هو ، که نه يې مني نو رانږدې شه !

حيران وم، پلار د خپل ماشوم مخکې لمن پورته کړه، سپينه ډډه ښکاره شوه.

د ښېې ښي لورته لږ ځای لکه خدايي خال،تک شين و.

پلار، په همدې شين ځای ګوته کېښوده او بيا يې وويل: ښه وګوره!

ورځير شوم، د خدای ج قدرت و، له شين خدايي خال نه د افغانستان نخچه جوړه شوې وه.

سړي راته ويل: اوس خو يې منې؟ او بيا يې د افغانستان نخچه ښکل کړه او د زوی لمن يې بېرته راښکته کړه.

له هغه وخته شاوخوا دوه لسيزې تېرې شوې دي، خو چې اوس هم په هېواد کې چور او چپاول او له وطن سره روان خيانت ته ګورم، نو د ماشوم پلار مې په ياد شي.

ځان سره وايم:

ولس له وطن سره څومره مينه لرله، څومره قرباني يې ورکړه؟ خو مشرانو په دغه قربانيو څه بې شرمه سودا ګري وکړه او لا دا سوداګري روانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله خو مې په وطن روانه سوداګري دومره وه وېروي چې، یو نا ثاپه لاسونه پورته کړم او دعا وکړم چې خدایه! هغه ماشوم د وطن له سوداګرو په امن کې وساته، هسې نه له خیتې یې د افغانستان نخچه هم وتوکي .

۱۳۹۰، د غبرګولي ۲۰مه

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د برکتونو میاشت

د ملي بانک مخ ته يوه سپين سرې ميرمن وچې شونډې کړو په ملا ناسته ده.د هغې ترشا بانک دی، چې په ميليونونه پانګه په کې ده او مخامخ يې کابل - سرينا هوټل دی چې، په لسګونو ډوله خواړه په کې تيارېږي .

خو د ميرمنې مخ ته په وېړ پلاستيک يواځې څو افغانۍ پرتې دي او د هغې شونډې له ولږې سپېرې اوښتې دي .

د هغې څنګ ته وړه ماشومه ناسته ده، د سر ويښتان يې جړ بړ دي او له شلېدلي ګريوانه يې پښتۍ داسې ښکاري لکه ايکسرې عکس ته چې ګوري .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه ورېږي ده، لاسونه يې پر زنګنو ايښي دي، هر لاروي ته سترګې اړوي را اړوي، خو په دې د چا نظر نه پرېوځي . د مېرمنې مرۍ په خوارۍ ښکته پورته کېږي او له سپېرو شونډو يې د الله سپېڅلی نوم را پورته کېږي .

بوډۍ، هر را روان لاروی تر هغې ښاري ،ترڅو يې له مخې تېر شي .

دوه جوړه سره او سپين کسان را روان دي او په غاړو کې يې پراته نيکټيان ټالۍ وهي .

هغوی په خپلو کې خبرې کوي، يو وايي :

رښتيا چې روژه د برکتونو مياشت وي، چې ماښام شي د دسترخوان ډک شي، حيران پاتې يم چې اول څه ته لاس کړم ؟

ميرمنې ، د دې خبرې په اورېدو خپلې وږۍ لمسی او بيا يې په مخ کې غوړولې پلاستيک ته چې ايله د يوې وچې ډوډۍ پيسې پرې پرتې وې، وکتلې او بيا يې سر پر زنګنو کېښود .

۱۳۸۲، د روژې۱۲مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خشونت

د کابل – سرینا پر هوټل (د سیمینار محوه خشونت علیه زنان) شعارونه ځړېدلي وو .

د هوټل غولي کې لوکس موټر ولاړ وو ، شیبه وروسته ډله ـ ډله، نجونې او میرمنې چې، په غاړو کې یې طلايي زنځيرونه ځنګېدل را ووتې .

یوې چې، له غاښونو یې د کبابو پاتې شونې په وچکي راویستل، وویل: دغه شان سیمینارونه باید نور هم جوړ شي، موږ ښځې باید خپل حقونه وپېژنو اودفاع ترې وکړو ، ترڅو به له موږ سره خشونت روان وي !؟

یوې بلې چې پرشونډو یې تازه لب سټک (لب سرین) راتېر کړی و ، په احتیاط شونډې ببرته کړې:

اوس نو هغه وخت تللی چې، ښځو ته به چا د انسان په سترګه نه کتل، حقونه به یې تر پښو لاندې وو ، اوس دیمکراسي ده .

هغې لا خپله خبره پسې غځوله چې دوه میندې یې مخ ته را تاوې شوې.

د یوې له غاړې د ماشوم وچ او چاودلي لاسونه راتاو وو او بلې خپله وړه ښېې یېله لور چې، له یخنۍ تکه شنه اوښتې وه ، له لاسه نیولې وه .

یوې غږ کړ: خوېندو ماشومان مې له لوږې مري، بیمار دي، تاسو ته د یوې مور درد ښه معلومېږي د خدای په خاطر څه راکړئ !

له هوټله راوتلې یوې میرمنې په قهر له غاښونو وچکی وغورځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا تاسو د ښځو نوم بد کړی، دا وخت وګوره او ستا سليقه !

بلې غږ کړ: تاسو غوندې بې ذوقه ښځې چې وي، موږ به ښه خپل حقونه ترلاسه کړو ، خشونت به ښه ورک شي .

هغوی رواني شوې او سوالګرو ميندو تر ډېره د هغوی تورو دستکولونو ته کتل چې، په اوږو کې يې ټالی وهلې .

۱۳۸۲، ليندۍ ۴مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپی

لکۍ يې د دواړو پښو منځ کې نيولې وه، چنګه ملا کې يې له لرې پښتۍ شمارل کېدې. د غټو دېګيو خواته راغله. په شاتنيو پښو کېناسته ، اخوا د ښخوا يې کتلې.

کله به يې ملا د پورته کېدو لپاره اوږده کړه، خو چې د خيرات ديګيو خواته ولاړ کسان به يې وليدل بېرته به غلې شوه.

لکه چې چا ورته ناري وهلې، شيبه په شيبه يې شاته کتل، خو دا غړيواځې همدې اوربده.

دا ځلې يې نبه شيبه شاته وکتل او بيا کړه وړه را پورته شوه، سر يې ځوړند نيولی و، په لګن کې ډيرې غوښو ته را نږدې شوه. د يو تن ورپام شو، ببلچه يې پرې پورته کړه او بيا هغه شا په تخته ولوېده.

بيا يې سر پورته کړ او ورسره سم يې په تندي بله ببلچه وخوړه.

هلک ويل: دا ډېره بد سترګې سپی ده، څو ځلې مې وشړله بيا راغله، اجل يې راغلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته چا غږ کړ او چې ځنګه روان شو ، سپی هم پورته شوه. کږه وږه روانه وه. مور ماشومان ورپسې شوو .

سپی لوېده او پورته کېده ، وينو ورپسې ليکه جوړوله، مخکې لاړه. د وچو وښو له منځه ورو –ورو غږونه راتلل.

مور پښه ونيوله، سپی په ځښېدو - ځښېدو ځان ور ورساوه. غږونه لوړ شول. ور ورسېدو ، له سپی تازه زېږېدلي کوکري را تاو وو ، د هغې له خولې وينې څوتېدې، خو وړو بچيو يې په وچو تيونو کې شيدې لټولې.

۱۳۸۹،د چنګاښ۲۲مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشومې ژړا

د يکشنبې سهار دی، د سورلۍ موټر مخکې سيټ کې ناست يم او لغمان ته د سفر نيت لرم. د همايون بلګرامي په ګوتو ليکل شوی تاريخي ناول (لويه دسيسه) چې ځوان ليکوال عارف الله حق پرست، پښتو ته ژباړلی، لولم.

ناول، د مغلو د امپراتورۍ د زوال کيسې کوي، او ښيي چې ځنګه دغه لويه امپراتوري د خپل منځي شخړو، عياشۍ او د شهزادګانو کبر او غرور د تباهۍ کندې ته ټېل وهله؟

موټر له جلال اباد ښار نه په وتلو دی او دا دی له ژاندارم چې، په جندرما پول مشهور دی، هم تېر شو. يو ناڅاپه د ټايرونو غږ شو، سوی بوی پورته شو او بيا د يوې خوا ټايرونه خامې ته پرېوتل.

مخامخ يوه پيک آپ ډاټسن چې، په شنه سهار کې يې غبرګ ګروپونه لګولي را روانه ده، وسلوال په کې د ماشيندارو شاته ګوته په ماشه ولاړ دي او دومره تېزه راخوشې ده ته به وايې اوس به په تورخم واوړي او پاکستاني پوځ ځخه به پر کونړ د شوو خونړيو بريدونو غچ واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریسې یو تور نا اشنا موټرچې، خدای خبر، له څومره خیانته وروسته به یې قیمت پوره شوی وي؟ جوخت را روان دی.

په سپین رنګه پیک آپ کې، ماشیندارو ته ولاړ کسان خلکو ته لاسونه خوځوي او د قیر سړک د خوشې کېدو داسې ګواښونه ورته کوي، لکه سړک چې د همدوی په پیسو قیر شوی وي .

ترڅو زموږ موټر پوره قیرسړک پرېښوده، هغوی را ورسېدل، را جوخت شول او بیا شاته څوکۍ کې ښیښې ته ناستې ماشومې چیغې کړې.

مور یې ژر د هغې واړه لاسونه وکتل، لاسونه یې جوړ وو، خو د موټر هوا دومره وېرولې وه چې، ان تر مهترلامه یې ژړل.

مهترلام، اطلاعات او کلتور ریاست

۱۳۹۰د زمري ۲۳مه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ايبټ آباد په غره کې

ويښتان مې تازه وينځلي وو ، هنداري ته مخامخ ودرېدم چې ښنګه مې د مخې ويښتان شاته اړول هنداري ته څېر شوم، يوه لړزه راباندې راغله، ځان مې کنټرول نشو کړای، ښکته مې وکتل، د مېز پر سر اخبار ايښې و ، د هغه پر يوه تصوير مې سترګې ولګېدې او بيا مې څيرې- څيرې کړ.

ځای پرځای کيناستم، په ټنډه مې لاسونه کېښودل او بيا مې ذهن نږدې يوه نيمه لسيزه شاته ولاړ :

دا مهال په دعوت او جهاد پوهنتون کې محصل وم، د دوبي رخصتۍ وې، خو زه له دوه نورو ملګرو سره ايبټ آباد ته مزدورۍ پسې لاړم.

په بازار کې څو نور محصلين هم، حيران – حيران، د کار په تمه ولاړ وو .

يو نيم پاکستانی به راغی، خو موږ ورته د مزدورانو په څېر نه ښکارېدو ، نور کسان به يې بوتلل.

کار ته مزدوران شنه سهار کې درېږي او بيا چې څوک پرې برابر نشي، نو بېرته نا اميده خپلو دېرو ته روان وي .

نن ترغرمې په چوک کې ولاړ وم، خو کار پيدا نه شو ، مازيګر بيا له خپلو څو ملګرو سره چوک ته راغلم .

شيبه وروسته، يو سوزوکي موټر مو څنګ ته ودرېد او څو کسان ترې ښکته شول .

يوه غږ کړ: کابليانو ! غره کې کار کوئ !؟

له دې خبرې سره موټر ته وروختو او بيا د غرونو منځ کې په يوه نرۍ لاره، يوې شنې تپې ته لاړو .

دلته نورو مزدورانو هم څادرونه غوړولي وو ، دا ځای يوه پخوانۍ هديره وه، چې د پيپل ونو ګور خاښونه پرې راڅوړند وو.

د قبرونو له شناختو داسې ښکاريده، لکه نږدې يوه پېړۍ چې پرې اوښتې وي.

په دې تپه کې پرته له زړو قبرونو نور هيڅ نه وو ، يو- يو غټ ميږی به چټک – چټک اخوا دېخوا ګرځېده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو په ځينو ښاخونو کې غنو جالې کړې وې، جالې له ماشو ډکې وې اوغنې به خپل ښکار ته ورو-ورو را روانې وې .

د قبرونو څنګ ته راټول وو ، شاوخوا کليوال به کورونو ته د تګ په مهال څو شيبې و دربدل او بيا به څوک د سر په خوځولو او څوک په موسکا روان شول .

ماښام شو ، لرې کورونو کې رڼا ګانې ښکاربدې، خو مورې په داسې يوه زړه هديره کې وو چې، مړي يې هېر شوي وو ، يوه ډيوه پرې هم نه بلېده .

سهار وختي، د غره په ډډه کې دوه – دوه کسان تقسيم شول. يوه سره به ګُلنګ او بل سره به ببلچه او واړه نيالګي وو ، چې ببخونه يې په تورو پلاستيکي کڅوړو کې پټ وو .

ما ګُلنګ باندې د کاڼو په منځ کې کندې ويستلې او بل ملګري به مې خاورې لرې کولې او نيالګي به يې کيناوه.

زما د لاسونو تنهاکې چاودلې وې، د ښي لاس پنجه مې د ګُلنګ لاستي سره سريخ شوه، د ګُلنګ لاستي باندې ژېړې اوبه روانې وې، زړه مې ور ان- وران کېده، خو مجبوره وم چې پردې غرونه اباد کړم، ځکه زمورې په وطن کې اور بل و او تنظيمي مشران مو د کابل ښار پر ورانولو بوخت وو.

کله مې سترګو ته لوګی – لوګی کابل درېده، چې څنګه يې په ښايسته ماڼيو سرې مرمې خولې لګوې، څنګه يې له کورونو لوخړې پورته کېږې ؟؟ او کله مې خپل ځانته کتل، چې څنګه په تنهاکو لاسونو پردې غرونه ابادوم.

زړه مې را وپړسېد ، ګُلنګ مې ښه په زوره وواهه خو په تيږه ولګېده او بل سر يې زما په تنده خوله خښه کړه .

مغزو کې مې ټنګ شو ، په سترګو مې توره شپه شوه، دواړو لاسونه کې مې سرټيينګ کړ، لاسونه مې تاوده شول او بيا چې مې څنګه لرې کړل نو د وينو شر، شو .

په غره کې هيڅ نه و ، خو ببخ کې يې يو شين ډنډ و ، چې د نږدې کليو څارويو به ترې اوبه څښلې.

ورمنډې مې کړې، وينې رانه هماغه شان بهېدې، تر ډېره مې ټنډې ته اوبه شيندلې خو وينه نه درېده، نور سست شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه کې مې تنظيمي مشرانو ته د نفرت لنبه تاويده راتاوېده، ما ويل که دوی په خپلو منځو کې جوړ واى، ولې به کابل کې اور بل و، ولې به مور پردي غرونه ابادول؟او ولې به... ؟؟؟؟

همدې چورتونو کې وم، لاسونه مې تاوده او بيا لانده شول، ماويل که بيا د ايبټ آباد په غره کې يم او بيا مې په ټنډه د ګُلنګ څوکه ولګېده، خو خولې شوی وم، مخ مې وچ کړ او څيرې کړي اخبار کې مې د تنظيمي مشر ټوټه ـ ټوټه عکس ته کتل.

۱۳۹۰-د زمري ۲۰مه

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسات

په ډېرې خوارۍ د قدم ایښودو ځای لېدل کېده، یو اځې د توپان شور وو چې کله ـ کله به یې له لرې کلیو څخه د سپیانو غړونه هم را رسول.

باد، د ونو لغړ ځانګونه یو بل سره جنګول، کوچنی د سمال مې له سره تاو کړی و او یو اځې خپلې لارې ته مې کتل.

چې څنګه هد برې ته نږدې شوم، چیغې شوې، لکه هغوی چې ماته په تمه وو .

قبرونه وپرسېدل او بیا ترې جمجې راپورته شوې، حیران وم څه وکړم؟ د تېښتې هڅه مې وکړه خو پښې مې سستې وې، د ګام پورته کولو وس مې نه و .

له څلورو خواوو را نه اسکلیټونه راتاو وو او نورو را منډې وهلې.

یو دم به ژامې وازې شوې، سپېره هډوکي به رانږدې شول، هر اسکلیټ کوښښ کاوه چې لاسونه رانه راتاو کړي، غاښونه رابandې خښ کړي او یا مې له مرۍ ونیسي.

چا ویل: ولې دې ووژلو ؟ ولې دې زموږ په ځوانیو سوداګري وکړه؟ ولې دې راته بچي یتیمان کړل ؟؟؟؟؟

چا به په کړس – کړس وخندل او بیا به یې سرونه ښه را نږدې کړل :

موږ وژل شوي نه یوو ، د تا په امر ژوندي خښ شوي وو او بیا به ټولو لاسونه را اوږده کړل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې راباندې راماتې وې، ژبه مې وچه وه، د کلمې ویلو وس مې نه و، یوائې اسکلیټونه مې لیدل چې راته نږدې ـ نږدې کېدل.

دا ځل بیا له څلورو خواوو راباندې هجوم راغی، سپېره هډوکي کړپېدل. یو ناڅاپه راباندې ونښتل او له همدې سره مې یوه زوروره چیغه وکړه او له کټه را پرېوتم:

ټول کوروالا رانه راتاو شول، د هغوی خبرې مې نه اورېدې، خو، له خولې مې بې اختیاره همدا جمله را وتله: شکر چې رهبر نه یم !

۱۳۹۰، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنو سره ياد ګاري عکسونه واخلئ !

کارتن يې پرانيست. د پړانګ څلورو نويو زېږېدلو بچيو ترې غاړې را اوږدې کړې. دا د کوم بهرني ملک په يوه ژوبڼ کې له يوې مور څخه يو وار زيږېدلي وو.

ننداري ته يې غټ او واړه ولاړ وو ، د کېمرو فلشونو رڼاوې کولې او بيا ځينو کسانو ورسره په ډېرې ليوالتيا ګډ تصويرونه هم واخيستل .

د دې ټلويزيوني پروګرام چلونکي ويل چې، د يادو پړانګانو نسل د انقراض په حال کې دی او دا ډېره د اندېښنې خبره ده.

چينل مې بدل کړ، د خبرونو وخت و:

مسلسل د مرګونو خبرونه وو ، انتحار شوی و ، ماين الوتی و ، له پاکستان او ايران نه راکټونه راغلي وو ، بمبار شوی و . دا ټول د پښتنو په سيمو کې وو.

ځان سره مې ويل: موږ سره هم عکسونه واخلئ، زموږ نسل خو هم د انقراض په حال کې دی.

مهترلام

۱۳۹۰، تله ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي ښښنه غوښته

د جيټ الوتکو ، له غړونو سره سم په باغ کې په جوړه شوې خمځه ورننوتو. جيټانو اول داسې ټيټې دورې پيل کړې لکه موږ پسې چې خمځې ته رانوځي. وروسته بمبار شروع شو ، د هربم په غورځېدو به خمځه روښانه شوه، يوبل به مو وليدل او بيا به تپه تياره شوه.

په غوږونو مو لاسونه ټينګ ايښي وو ، خو چې کله به بم ولوېد ، دواړه لاسونه به مو له ډيرشدت نه له غوږونو لرې شول . له چت نه به خاورې را تویه شوې.

ښه ځنډ وروسته د الوتکو غړونه ورک شول،په يو بل نارې وشوې چې ټولو ځوابونه ورکړل نو پوه شوو چې ژوندي يوو ، خو پوره خبرې مو نشوې کولی. خولې مو له خاورو ډکې وې، ستوني وچ وو او ژبو سم حرکت نه کاوه.

خمځه د شنډ توت له غټې ونې لاندې جوړه شوې وه ، پربام يې نږدې- نږدې ښه غټ لرګي اچول شوي وو ، او بيا ښه درنه پوښل شوې وه.

د ننوتلو لپاره يې کوچنۍ سورى درلود ، دغه سورى په لوټو او ډبرو چې بمبار کې له ديوالونو جلا شوې وې، بند شوى و ، په ډېرې خوارۍ ترې راووتلو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویالې وچې وې. چرګان او هوایي مرغان ځای۔ ځای پراته وو. ځارویو پرې شکولې وو. له اخورونو لرې پراته وو.

یوه سخوندر څو ځلې غاړه جګه کړه ببرته یې کېښوده، هغه په ملا غټه پرچه خوړلې وه او شاخوا څمکه یې په وینو سره وه.

د ونو شاخونه مات وو، ځای۔ ځای اورونه او لوګي پورته کېدل. باغ له تېرو او سپنو(د بمونو پرچې) ډک وو.

د اوبو په لټه کې وم. خپل کوچنی باغ ته لاړم. انګور تاکونه په ځمکه پراته او څنګ ته یې غځېدلی لښتی وچ و.

یو اواز مې واورېد، پښه مې ونیوله، شاو خوا مې وکتلې. سپي غاړه راجګه کړه و وېرېدم، ما ویل که بیا راباندې حمله کوي.

دا زموږ د تره سپی و ، له بمباره یوه شپه وړاندې یې سخت وېرولی وم او هغه وخت ترې خلاص شوم چې، چیغې مې کړې او مشران راورسېدل.

سپي بیا وسنګېد، خو پورته کېده نه. یو مات شوی ښاخ مې را واخیست او ورغلم. د هغه غبرګې پښې بېخ کې نه وې. سره غوښه وو. ژبه یې وچه وه او له خولې یې باندې راویستلې وه. لاسونه مې سست شول ښاخ رانه ولوېد.

ورنږدې شوم، هغه به خپل سر زما پر پښو و مښه او بیا به یې ډنډ سترګې راپورته کړې. په ناست غږ یې څه ویل، کیدای شي د ژوند په وروستیو شیبو کې یې رانه د پرونۍ حملې بښنه غوښتله.

له ما خپله تنده هېره شوه، له باغه ووتم، دهغه لپاره د اوبو موندلو په لټه کې شوم خو چې، کله بیا راتلم سپي سر ایښی و او ژبه یې د غاښونو منځ کې ټینګه پاتې وه.

دا د ۱۳۶۲ کال کیسه ده، هغه وخت زه ماشوم وم او له درې کاله جلا وطنۍ وروسته له هریپور کمپ څخه خپل کلي ته د مکتب په رخصتیو کې راغلی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بمبار کې زموږ کورونه ونړېدل، ډېر ځاروي له منځه لاړل، خو ماته اوس هم هماغه سپی یادېږي. او دا سپی خو هغه وخت ډېر را یاد شي چې کله برناحقه د کوم انسان له وژنې خبر شم، ځان سره وایم:

لو یه خدایه ! ستا مخلوقات هم عجیبه دي. د ځینو انسانانو زړونه له ځناورو هم سخت دي. هغه ټپي سپي له یوه ماشوم ځنې، د تشې حملې بښنه غوښته، خو قاتلان نه یواځې دا چې له ناحقه قتل وروسته له خپل لوی ذات نه بښنه نه غواړي، د خپلو همنوعو وژنو ته په ډاډه زړه ادامه ورکوي او د قتلونو بازار هماغه شان تود دی.

۱۳۹۰د مرغومی ۲مه ،

مهترلام بنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارکي

کلی خاموش و ، په خالي کوڅو کې يې تش باد لګېده ، ډېر وګرځېدم ، هيڅوک مې پيدا نه کړل چې د اختر مبارکي ورکړم.

يو ناڅاپه مې مخامخ غونډۍ ته پام شو: ټول کليوال هلته راغونډ شوي وو ، په منډه – منډه ورغلم.

د (اختر مو مبارک شه !) جمله مې په لاره تکراروله، ور ورسېدم، کليوال مې ټول غلي وو ، په لوړ غږ مې مبارکي ورکړه ، خو هيچا هم ځواب را نه کړ.

په سترګو مې توره شپه شوه، سر مې وګرځېد او ځای پرځای کېناستم.

يو وخت چې په خود شوم، نو د قبرونو منځ کې ناست وم او د وژل شويو کليوالو جنډې مې په سر رپېدې
.

۱۳۸۷، د تلې ۸مه ، کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه

نیکه !

ستا دعا قبلېدونکې وه، ستا د دعا برکت و چې، د کسي او سلیمان د غرونو په دړو کې د پښتنو کېږدۍ پلنې شوې او له نغریو اورونه پورته شول .

نیکه !

تاسو په پوره عاجزۍ او اخلاص لوی دربار ته لاس ونیو او د زړه له تله مو وویل :

دا وګړي ډېر کړې خدایه لویه خدایه لویه خدایه !

نیکه!

د همدغې دعا برکت و چې، دغه وګړي ډېر شول، نورو سیمو ته وکوچېدل او سیمې پرې ښایسته شوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيکه !

خو ته خبر يې، ستا په لمسيانو اوس څه تېرېږي !؟

هغه لمسيان چې، ستا د دعا په برکت ډېر شوي وو ، اوس د نابودۍ خواته روان دي.

نيکه !

د کسي او سليمان غرونه ستا د لمسيانو په وينو ولمبېدل، د نغريو اورونه مړه دي، اوس د هغوی د کېږديو مراندي شلېدلي او يو ستر توپان يې هر څه په مخه کړي دي .

نيکه !

ستا لمسيان يو بل نه سرونه غوڅوي، اوس په هر ګام کې، ستا د لمسي جسد پروت دی او اوس د هر خوړ د اوبو رنګ ستا د لمسيانو وينو سور کړی دی .

نيکه!

اوس هغه سپين پټکي، چې سرونه به پرې ښايسته وو ، له زنو را تاو دي او اوس ...

نيکه !

ستا لمسيانو ته (دا جهان قصاب خانه) شو او هر لمسی دې، د (قصاب په غولي پا بسته ولاړ دی)*

نيکه !

ستا نازولي لمسيان، د يو بل په وينو نه مړېږي، د نورو خو پخوا ورته زړونه ډک وو ، له هرې خوا پرې ناتاردی، مرګوني ګوزارونه دي او ...

نيکه !

زموږ لاسونه په وينو سره دي، موږ يې له شرمه د خدای پاک دربارته نشو پورته کولی، دعا مو نه قبلېږي .

نيکه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیامت ته انتظار مه کوه ! ستا په لمسیانو همدا اوس قیامت دی، را پورته شه او بیا د یوې ونې ډډ ته تکیه وواهه، لاسونه پاک در بار ته پورته کړه او د زړه له تله ووایه :

دا وګړي ډېر کړې خدایه ! لویه خدایه–لویه خدایه !

نیکه !

هله ، ځنډ مه کوه ! ستالمسیان یو بې رحمه توپان په مخه کړي دي. که په دعا کې ځنډ وکړې د نسل لپاره به هم ځوک پاتې نه شي او بیا به ستا دعا لکه ستا د لمسیانو برخلیک په هوا کې ورکه شي .

د وږي ۲۲ مه ، ۱۳۸۲

* دا جهان قصابخانه کړ خدای وماته - پا بسته ولاړ په غولي د قصاب یم

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي كتابتون كي پر ليكه اثار

- **اسلام او مذهب :**

- د روژې ډالۍ ـــــــــــــــــــ ډاکتر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت میاشت ـــــــــــــــــــ مؤلف: مولوي سید محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ـــــــــــــــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحدیث علم په سوال او ځواب کښې ـــــــــــــــــــ لیکونکی: شیخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه ـــــــــــــــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **ساینس او تخنیک :**

- د ړنا کړکۍ (د کمپیوتر زده کړه) ـــــــــــــــــــ عبدالستار فیضي
- سرطان او د چاپېريال رادیو اکټیویټي ـــــــــــــــــــ لیکوال: پوهنوال ډاکترنظر محمد سلطانزی
- ځدران
- د مایکروسافټ آفس پښتو لارښود ـــــــــــــــــــ عبدالستار فیضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ـــــــــــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **سپورټ او روغتيا :**

- هغه پیاوړي لارې چارې چې اندېښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ـــــــــــــــــــ ژباړن: ډاکتر محمد رقیب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ـــــــــــــــــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنیانو تنفسي سیستم ـــــــــــــــــــ لیکوال: پوهندوی دوکتور سید حسام مل
- د لراوبر ويبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **هنر او ادبيات :**

- راځئ کیسه ولیکو ـــــــــــــــــــ نصیر احمد احمدي
- مناجاتونه ـــــــــــــــــــ نور احمد قرانمل
- د هیلو غوټی ـــــــــــــــــــ ویناواله: وحیده "آرینزی"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) ـــــــــــــــــــ لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کیسې پښتو لنډۍ او غاړې ـــــــــــــــــــ لیکوال: خارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ـــــــــــــــــــ ډاکتر عبدالباري

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما سوی (د ماشومانو لپاره) مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• تاريخ او سياست :

- روز شمار واقع افغانستان تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکي ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تــــله کښې ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواږه عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library